

IMMACULATA

3/2004

Č.73

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2004

- Květen** – Aby nás Duch Svatý uschoopil ke statečnému předávání víry v Krista.
- Červen** – Aby křesťanská společenství podporovala rodiny v plnění jejich poslání.
- Červenec** – Aby dospělí dokázali předávat mládeži duchovní hodnoty, lásku ke Kristu a jeho Evangelium.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě světil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhledala všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

od 1. května se náš stát stal spolu s jinými zeměmi členem Evropské unie. V souvislosti s EU často slyšíme o společném evropském domově.

Domov - co k němu patří? Zcela jistě to je pokojné soužití všech jeho obyvatel, tvůrčí dialog, vzájemná láska, nezištná pomoc. To bychom chtěli mít doma vždycky. Ze zkušenosti však víme, že ideální stav nevládne vždy. Setkáváme se s nepochopením, egoistickým individualismem, závistí, v nejhorším případě i nenávisť. Zjišťujeme, že i v tom nejlepším domově, i v té nejlepší rodině dochází ke střetům, že úplná a stálá jednota není možná. Jak se s tím máme vyrovnat? Na jedné straně je třeba se smířit s tím, že kolem nás vždy bude někdo, s kým si nebudeme rozumět, a na straně druhé je třeba se snažit milovat i tyto lidi. Potom můžeme mít naději, že v našem domově bude možné žít.

A to je Ježíš a Jeho učení, které vede k přiznání se k hříchu a vybízí k tomu milovat i nepřátele. Jako rytíři Neposkvrněné, jako katolíci, ba jako věřící v Krista máme před sebou veliký úkol – být svědky odpuštění a lásky. Svatý otec důrazně volá: „*Jenom Evropa, která neodmítá, ale objevuje své vlastní křesťanské kořeny může být na výši velikých výzev třetího tisíciletí: pokoje, dialogu mezi kulturami a náboženstvími, záchrany stvoření. K tomuto důležitému úkolu jsou všichni věřící v Krista – od Západu až po Východ Evropy, díky otevřené a upřímné ekumenické spolupráci – povoláni přispět každý svým vlastním dílem.*“

Pojďme tedy a vyprosme si u Pána pánů hojnost milostí, abychom byli schopni žít Jeho evangelium. Dobrou příležitost k tomu může být pout' národů do Marizell v rámci Středoevropských katolických dnů 22. května.

br. Bohdan

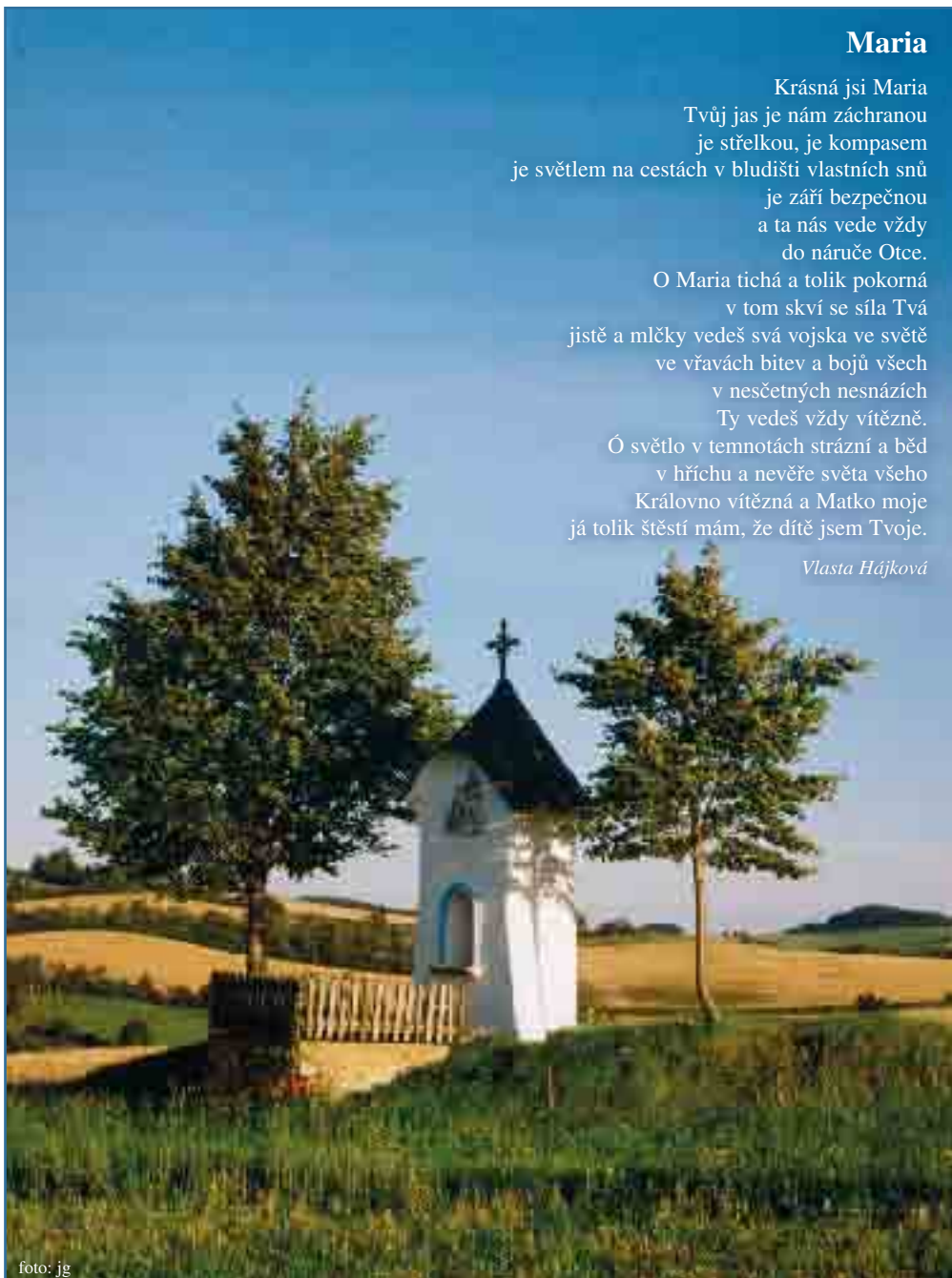
Maria

Krásná jsi Maria
Tvůj jas je nám záchranou
je střílkou, je kompasem
je světlem na cestách v bludišti vlastních snů
je září bezpečnou
a ta nás vede vždy
do náruče Otce.

O Maria tichá a tolik pokorná
v tom skví se síla Tvá
jistě a mlčky vedeš svá vojska ve světě
ve vřavách bitev a bojů všech
v nesčetných nesnázích
Ty vedeš vždy vítězně.

Ó světlo v temnotách strážní a béd
v hříchu a nevěře světa všeho
Královno vítězná a Matko moje
já tolik štěstí mám, že dítě jsem Tvoje.

Vlasta Hájková

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Ferdinand se od doby slavného přeložení ostatků prvních mučedníků řádu sv. Františka z Maroka do Coimbrы neustále zabýval myšlenkou, jak by bylo možné své přání po mučednické smrti uskutečnit. Často jej bratři viděli klečet zadumaného v chóru, nebo s hlavou k zemi svěšenou se procházet po zahradě. Přemýšlel o prostotě a hrdinství pěti svatých synů sv. Františka. Někdy si ovšem vytýkal, že je příliš ukvapený ve svých přáních, protože touží po tom, čeho není hoden. Ale brzy zase vypukl v nářek svého řeholního otce sv. Augustina: „Když oni, tak proč ne já? Mám se snad zcela hostejně dívat na to, jak prostí a neučení lidé uchvacují království nebeské, zatímco já se tu trápím ustavičným nepokojem a touhou? Vždyť to, co dokázali, nevykonali sami ze sebe, nýbrž z vůle svého Pána!“

Po mnoho týdnů trval v jeho srdci zápas, až konečně touha po palmě mučednické zvítězila. Pevně si umínil, že přestoupí do řehole bratří Menších, a proto dychtivě čekal, až si řeholní bratři opět přijdou pro almužnu, aby se s nimi o provedení svého záměru dohodl. Nečekal dlouho, neboť jako na zavolání synové sv. Františka přišli. On je jako „vyslance Boží“ přivítal a odvedl si je do cely, kde jim otevřel své srdce. „Ctihodní bratři,“ pravil k nim, „mým nejvřelejším přáním je, abych si mohl obléct popelavé roucho vašeho řádu. Dovoluji si ale stanovit následující podmínku. Slibte mi, že jakmile budu oděn ve vaše roucho a stanu se členem vašeho řádu, budu poslán mezi nevěřící kázat svaté evangelium. Protože chci jako vaši svatí bratři v Maroku získat mučednickou korunu.“

Rozradostněni se vraceli bratři do svého kláštera, kde vše řekli představenému. Ten byl ochoten vyplnit Ferdinandovu žádost, sdělil však mladistvému žadateli, aby si k tak důležitému kroku vyžádal řádné svolení řeholního představeného.

Převor kláštera sv. Kříže hluboce zarmoucen přijal žádost a uctívou prosbu svého miláč-

ka o propuštění z řehole, neboť dobře věděl, že v něm ztrácí nejhodnějšího a nejhorlivějšího řeholníka, který by zajistě svou svatostí a učeností byl přední ozdobou řádu. Poznával však v jeho kroku vůli Boží, a proto s dojetím schválil jeho žádost a udělil mu své požehnání. Neméně bolestně dojala zpráva o jeho vystoupení z řádu i druhé spolubratry. Přemlouvali jej, aby zůstal, poukazovali na různé obtíže jeho budoucího povolání, ale všechno to přemlouvání bylo marné. Ferdinand nebyl z těch lidí, kteří kladouce ruku na pluh, se ohlížejí zpět.

Poslední noc v klášteře sv. Kříže strávil Ferdinand na modlitbách pln sladké naděje, že se jeho touha brzo naplní. Bratři Menší přišli pro něho již časně zrána. Zavedl je do cely, kde si svlékl řeholní šat, odložil střevíce a punčochy a oblékl se v přinesené hrubé, popelavé roucho řádu sv. Františka, které opásal uzlovitým, obyčejným provazem. Takto oblečený a bosý vyšel z kláštera, kde prožil tak dlouhou dobu.

Když odcházel, zdál se být jako proměněný. Nikdo by věru netušil, že v roucho sv. Františka se nalázá ten, jehož očekávala v řeholi kanovníků sv. Augustina skvělá budoucnost. Smutně za ním hleděli řeholní bratři. Když došel až ke klášterní fortně, jeden z bratrů mu řekl: „Jdi si tedy, jdi s Pánem Bohem, snad se z tebe ještě někdy stane světec.“ „Dobře,“ pravil k němu s úsměvem odcházející, „až se však dozvíš, že jsem se skutečně z milosti Boží stal svatým, zajistě za to budeš Boha chválit.“ Tato slova byla proroctvím. O dvanáct let později byl Ferdinand skutečně papežem Řehořem IX. jako Antonín prohlášen za svatého.

Tak se stal Ferdinand Bulloens jedním z duchovních synů sv. patriarchy Františka. Jeho první cesta v klášteře bratří Menších v Olivarez vedla do skromné kapličky zasvěcené ke cti svatého Patriarchy poustevníků, Antonína. Před jeho oltářem se chtěl zcela odloučit od minulého života a žít v skrytosti a odloučenosti. S povolením představených změnil své dosavadní jméno Ferdinand

a přijal jméno „bratr Antonín“. Ani on, ani jeho řeholní bratři netušili, že Bůh jím zamýšlí vykonat tytéž divy a zázraky, které kdysi vykonával v thebské poušti skrze svatého opata Antonína. Nikdo netušil, že bratr Antonín se jednou skutečně stane tím, co jeho jméno znamená, totiž mocným a úctyhodným.

Brzy po vstupu do řádu složil Antonín sliby a za několik dní na to se ještě s jedním bratrem a s požehnáním svých představených vydal na cestu. Bylo to, jak se zdá, na podzim roku 1220. Měl namířeno do Afriky, kde nejspíše očekával dosáhnout koruny mučednické, po níž toužil jako žiznivý jelen po pramenu vody. Ubírali se do přístavního města, zvaného Porto, ležícího při toku řeky Duero, která se vlévá do Atlantického oceánu. Zde vstoupili na kupeckou loď, která je asi za dva týdny dopravila do Maroka.

Je ale velkou otázkou, zda Antonín se svým společníkem dorazili do hlavního marokánského města, na místo mučednické smrti jeho pěti svatých spolubratřích. Zdá se to být velmi nepravděpodobné, protože si můžeme domyslet, že marokánský sultán, rozrušen na křesťany, dal přísný rozkaz, aby žádný křesťan z Evropy nebyl vpuštěn do hlavního města. Mimoto jeho životopisci, zvláště nejstarší, se o tom ani slůvkem nezmiňují, nýbrž jen praví, že Antonín, když dosáhl afrického břehu, byl zachvácen prudkou a dlouhotrvající nemocí, jež ho na několik měsíců upoutala na lůžko a učinila jej neschopným kázání Božího slova. Jak se zdá, po čas jeho nemoci se ho ujal nějaký křesťanský kupec a jeho spolubratr ho neúnavně ošetřoval.

Na lůžku poznal Antonín, jako kdysi jeho svatý Otec František ve Španělsku, že tou nemocí mu Bůh dává na srozuměnou, že si jej vyvolil k jiným věcem a podnikům než ke kázání slova Božího nevěřícím. Odevzdal se do vůle Boží a očekával den, až zase bude zdrav. Byl pevně odhodlán

vrátit se do vlasti. Jakkmile se počátkem jara jeho zdraví zlepšilo, vstoupil i se svým společníkem na loď, aby se přeplavil zpět do Portugalska.

Ale Bůh se mu postavil do cesty, jako kdysi anděl patriarchovi Jakobovi u Phanuel. Loď, která jej měla dovézt do vlasti, byla protichůdnými větry zahnána k břehům Sicílie, kde cestující, kteří se plavili zároveň s našimi bratry, jak se zdá, vystoupili v Messině. Na Sicílii tehdy ještě nebylo mnoho synů sv. Patriarchy. Těch málo bratří Menších, kteří zde byli, ale působilo velmi zdárně, že svatý Patriarcha František z nich mohl mít radost.

Asi 50km od přístavního města Messiny, v podhorském městečku Taormina, měli bratři Menší již tehdy skromný klášter, k němuž naši misionáři, Antonín se svým druhem, hned zamířili. Bratři je přivítali s vlídností a nabídli jim pohostinství na tak dlouho, jak si jen budou přát. Když se ale Antonín od nich dozvěděl, že v Assisi u Porciun-

foto: Sandbote des hl. Antonius

kule se bude konat řádová kapitula, neměl tam již stání a jen co se trochu po namáhavé cestě zotavil, vydal se na cestu do Assisi, aby tam spatřil Františka, o kterém slyšel již tolik vypravovat. Zároveň s ním odjel bratr Filipín i s druhými spolubratry, kteří se také chtěli zúčastnit řádové kapituly v Porciunkuli.

Když dorazil do Porciunkule užasl, když viděl kolem sebe pravý serafický život, jehož hlavní tepnou byl František. Antonín ve své pokoře nevyhledával přední místo, nýbrž se spokojoval s nejposlednějším, protože si myslel, že při této letnicové kapitule, slavené roku 1221, si ho nikdo blíže nevšimne, i když se každý k němu choval laskavě. Ani František, který měl tolik starostí o svůj řád a kolem sebe mnoho bratří, si ho blíže nevšimnul. Když bylo po kapitule a každý z bratří obdržel rozkaz, kam se má odebrat, Antonín stál ještě v koutku a čekal, zda i on bude přidělen k některému provinciálovi. Vtom si ho povšimnul provinciál lombardské provincie, nám již známý bratr

Řád bratří minoritů
přijímá nové kandidáty.

Informace: P. Stanislav Gryň,
Malá Štupartská 6, 110 00 Praha;
tel.: 222 316 004

Gracián. Přistoupil k němu a zeptal se ho, jestli již obdržel nějaký rozkaz, kam by se měl odebrat. Když uslyšel zápornou odpověď, vyptával se ho, z které je provincie a kde působil. Když uslyšel, že Antonín je kněz a že by si přál zůstat v Itálii, nabídl mu, aby se s ním odebral do Lombardska. Potřeboval totiž v poustevně Monte Paolo kněze, aby přebývajícím bratřím sloužil denně mši svatou. S tím návrhem Antonín souhlasil. Vyžádal si k tomu svolení svatého patriarchy Františka a odebral se s Graciánem do jeho provincie.

*Podle knihy Svatý František Serafický od
P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS*

Františkánská pouť díkůvzdání za osobnost sv. Maxmiliána

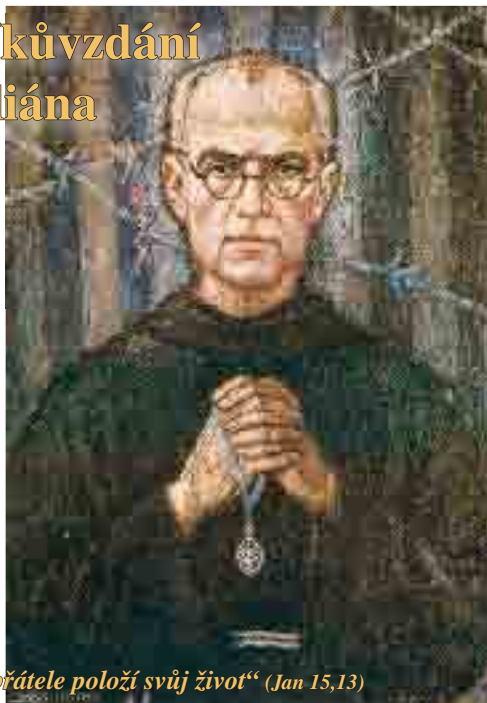
Cvilín, 14. srpna 2004

*k 110. výročí narození sv. Maxmiliána Kolbeho
a 150. výročí vyhlášení dogmatu o neposkvrněném
početí Panny Marie*

Program:

- 11.00 - pobožnost křížové cesty
- 12.00 - slavnostní mše svatá s otcem
biskupem Marianem Błażejem
Kruszyłowiczem, minority z Polska
- 13.30 - společné občerstvení - františkánský
guláš
- 14.30 - adorace a svátostné požehnání

Informace: o. Miroslav Paluch
mobil: 604 206 623

„Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život“ (Jan 15,13)

Promluva Svatého otce
při generální audienci 14.4.2004.

„Pán života byl mrtvý, ale nyní žije a vítězí“

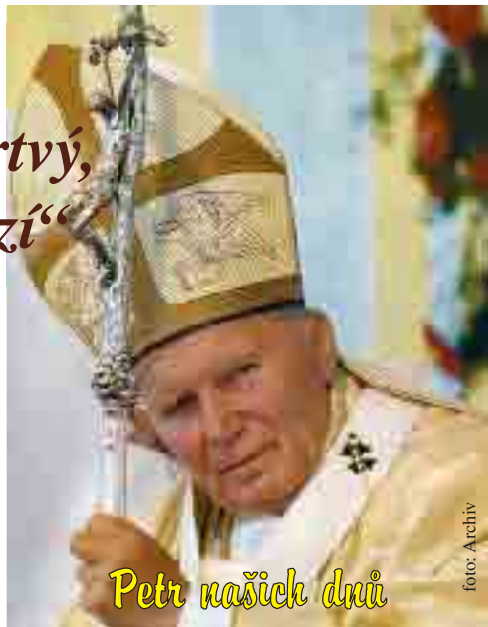
Velikonoční sekvence přejímá a znovu vyhláší naději, která zazněla ve slavné velikonoční vigílii: „Pán života byl mrtvý, ale nyní žije a vítězí“. Tato slova jsou vůdčí myšlenkou našeho setkání, které se umísťuje do zářivé atmosféry velikonočního oktávu. **Kristus vítězí nad zlem i nad smrtí.** Tento výkřik radosti vpadá v těchto dnech do srdce církve. Ježíš, vítěz nad smrtí, uděluje dar života, který už nekončí smrtí, těm, kteří ho přijímají a věří v Něho. Jeho smrt a jeho vzkříšení tedy tvoří základ víry církve.

Evangelijní vyprávění se odvolávají někdy s bohatstvím podrobností na setkání vzkříšeného Pána s ženami, které přiběhly ke hrobu, a později s apoštolů. Právě oni, jako očití svědkové, budou jako první hlásat evangelium o smrti a vzkříšení. Po Letnicích budou bez bázně tvrdit, že v Ježíši z Nazareta se naplnila Pisma týkající se slíbeného Mesiáše.

Církev, nositelka tohoto univerzálního tajemství spásy, je předává z generace na generaci mužům a ženám každé doby a na všech místech. Také v této době je nutné, aby díky nasazení věřících mocně zaznívalo poselství, že Kristus zemřel a silou svého Duchu je nyní živ a vítězí.

Abý křesťané mohli dokonale plnit tento jim svěřený mandát, je nezbytné, aby se osobně setkali s Ukřížovaným, který vstal z mrtvých, a dali se proměnit mocí jeho lásky. Když k tomu dojde, smutek se promění v radost, strach ustoupí misionářskému nadšení.

Evangelista Jan nám například vypráví strhující setkání Zmrtvýchvstalého s Marií Magdalénou, která brzo ráno šla ke hrobu a našla jej otevřený a prázdný. Obává se, že tělo Pána bylo ukradeno, a proto bezútěšně pláče. Ale náhle jí kdosi, jehož považovala „za zahradního hlídače“, volá jménem: „Marie!“ Poznává, že je to Mistr, a zvolá: „Rabbuni!“ Rázem

zmizí bezútěšnost a zmatek, ihned běží a s nadšením přináší tuto zprávu Jedenácti: „Viděla jsem Pána“ (srov. Jan 20,11-18).

„Kristus, má naděje, vstal z mrtvých.“ Těmito slovy sekvence podtrhuje velikonoční tajemství, jež má současné lidstvo zapotřebí hlouběji pochopit. Lidé poznamenaní bezprostředními hrozbami násilí a smrti hledají někoho, kdo by jim dal vnitřní klid a bezpečnost. Ale kde najít pokoj, ne-li v Kristu, který, sám Nevinný, smířil hříšníky s Otcem?

Na Kalvárii ukázalo Boží milosrdenství svou tvář lásky a odpuštění všem. Ve večeradle pak po vzkříšení Ježíš svěřil apoštolům úkol, aby byli služebníky tohoto milosrdenství, jež je pramenem smíření mezi lidmi.

Svatá Faustyna Kowalská byla ve své pokoře vyvolena, aby hlásala toto poselství světla, zvláště vhodného pro současný svět. Je to poselství naděje, které vybízí odevzdat se bezvýhradně do rukou Pána. „Ježíši, důvěřuji Ti!“ ráda opakovala světice.

Kěž nám Maria, Žena naděje a Matka milosrdenství, vyprosí, abychom se osobně setkali s jejím Synem, který zemřel a vstal z mrtvých. Kež nám dá, abychom neúnavně šířili Jeho milosrdenství a Jeho pokoj.

Překlad: P. Josef Koláček SI, RaVa

Duch Svatý a Maria

Známe popis Zvěstování o vtělení Božího Syna (Lk 1,26-38). „Zdrávas, milostiplná, Pán s tebou,“ Maria uslyšela tento neobvyklý pozdrav. Velmi se zarazila nad těmito slovy a uvažovala, co ten pozdrav znamená. „Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha. Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího... Navěky bude kralovat.“ Maria, jako každá židovská žena, musela tato slova pochopit jako předzvěst, že se stane matkou Mesiáše.

Maria byla velmi překvapena, že slyší o budoucnosti Dítěte, které zatím ještě v sobě nenosí, a nepočítá s tím, že jej nosit bude, a proto se ptá: „Jak se to může stát, když nežiji s mužem?“ Slyší zřetelnou odpověď: „Sestoupí na tebe Duch Svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží.“ Pro mnoho z nás po dvou tisících letech tato odpověď není tak zřejmá jako byla pro Marii. Ve spoustě informací a v mnohých modlitebních formulích, které slyšíme a opakujeme se nám ztrácejí základní biblické obrazy.

Slova o Nejvyšším, který ji „zastíní“, navazují na celou izraelskou tradici o „slávě Hospodinově“, která jako oblakový sloup, jako dým, nebo jako ohnivý sloup, chránila lid putující pouští a jako „přítomnost Boží“ spočívala na příkrovu Archy úmluvy a naplňovala Jeruzalémský chrám. Toto „zastínění“ mocí Nejvyššího musela Maria chápat jako objetí, obklopení přítomností Boží slávy, jako přítomnost samotného Boha. Od chvíle početí „Svaté“ Bytosti, od chvíle početí Syna Maria nosí v sobě Boží přítomnost. Je chodícím chrámem, novou Archou úmluvy.

Maria uvěřila a tuto víru vyjádřila slovy: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.“ Od této chvíle zakusila nové a neobvyklé působení Ducha Svatého. Počala Božího Syna a také svého Syna a stalo se tak „z Ducha Svatého“ (Mt 1,20).

Zvěstování, Federico Fiori Barocci

Toto všechno se odehrálo v její osobě. Poskytla Bohu nejen své tělo, ale dala Nejsvětější Trojici k dispozici celou svou osobu, celý svůj život. Učinila volbu. Svůj souhlas dala jako osoba svobodná.

Od chvíle, kdy vyslovila své „fiat“ (ať se mi stane), Nejsvětější Trojice Osob, nekonečný Bůh ji naplnil svou přítomností. Otec – „Nejvyšší“ ji zastínil, obklopil svou slávou, začala se v ní vyvíjet Svatá Bytost, Boží Syn, a Duch Svatý, který vždy uskutečňoval Boží díla vně Boží Trojice, toto vše v ní učinil. V ní uskutečnil spojení Boží a lidské přirozenosti, učinil, že věčná Osoba Božího Syna začala v ní svou existenci ve stavu neobvyklé novoty, začala žít jako osoba Bohočlověka.

Duch Svatý, který je láska sjednocující Otce i Syna, ji obklopil svou láskou a uskutečnil v ní Vtělení. Započal takto novou a nezměrně důležitou etapu Božího plánu spásy. Boží Syn z vůle Otcovy začal žít v čase, v lidské přirozenosti a v lidských dějinách.

Duch Svatý naplnil vůči Marii roli Božího Snoubence. Titul Snoubence je vypůjčen z lidského jazyka. Jazyk Písma svatého nám však nedovoluje představovat si vztah Marie a Ducha Svatého na způsob lásky muže a ženy v manželství, protože název „Duch“ je v hebrejštině ženského rodu a v řečtině, ve které bylo napsáno Lukášovo evangelium, je rodu středního.

Maria opěvuje ve svém hymnu: „Učinil mi veliké věci ten, který je mocný.“ Tyto věci jí učinil právě Duch Svatý.

Od této chvíle začala Maria spolupracovat na Božím díle spásy „skrze Ducha svatého a dala se po celý život vést jeho vnitřním působením“ (Jan Pavel II., *Tertio millennio adveniente*, č. 48). Díky sjednocení s Duchem Svatým dosáhla Maria nejvyšší stupeň svatosti. Měli bychom upřít svůj zrak na ni a snažit se ji napodobovat, především jako ženu poslušnou hlasu Ducha Svatého, jako ženu, která mlčí a poslouchá, jako ženu naděje, která dokázala přijímat Boží vůli jako Abrahám a mít naději, kde už naděje nebylo (srv. Ř 4,18).

V Božím díle spásy Maria nikdy nezůstává sama. Je představitelkou Božího lidu Starého zákona, který Bůh po staletí připravoval dle mínění Božího lidu na příchod Mesiáše a dle odvěkého Božího plánu na Vtělení Božího Syna. Ona jménem tohoto lidu dává Božím Synu lidství a právo členství ve společnosti tohoto lidu. Ona také jménem celého lidstva dává Božím Synu své lidství. A Duch Svatý, který uskutečňuje Boží plán v lůně lidstva a v lůně vyvoleného národa, jej uskutečňuje za spolupůsobení Marie.

Odtud pochází její mimořádná úloha Matky Božího Syna a snoubence Ducha Svatého. O této úloze se zmiňuje Lukášovo evangelium. Jakmile Maria navštívila Alžbětu, která nosila v sobě Jana Křtitele, a pozdravila ji, byla naplněna Duchem Svatým. Duch Svatý byl s Marií stále.

Jsmo přesvědčeni, že také i v dnešní době Maria vyprošuje pro každého z nás milost obrácení a posvěcení, které nám dává Duch Svatý.

V popisu Navštívení nacházíme také důkaz pravdy o Neposkvrněném Početí Panny Marie.

Věříme, že pro budoucí zásluhy Ježíše Krista Bůh uchránil Marii od poskvrny dědičného hříchu. Bylo vhodné, aby lidská přirozenost, kterou měl přijmout na sebe Boží Syn od své Matky ve chvíli Vtělení, byla tak čistá jako přirozenost prvního člověka.

Proto také, „když se naplnil stanovený čas“ (Ga 4,4), Bůh připravil svému Synovi Matku bez poskvrny dědičného hříchu, který spáchali první lidé a jehož následky si stále neseme s sebou.

Svatý Maxmilián stále opakoval, že vševědoucí Bůh zcela dokonale věděl, že Maria tento dar Neposkvrněného početí nepromarní, jak se to přihodilo našim prarodičům. Ona nikdy nebude odporovat Boží vůli a neupadne do otroctví hříchu a satana. Proto také zrovna ji vybral, aby se stala Matkou Božího Syna, a okrášlil ji darem Neposkvrněného početí.

Při Navštívení ji Boží posel nazval „Milostiplná“. Tento titul je jakoby Mariiným jménem a obsahuje v sobě celou podstatu obsaženou ve slově „Neposkvrněná“, „Neposkvrněně počatá“ a také „Neposkvrněně Početí“.

V biblickém jazyku titul „Milostiplná“ obsahuje pravdu, že Maria úplně celá (se všemi schopnostmi a v každém okamžiku svého života) je objektem Božího zalíbení. Není v ní nic, absolutně nic takového, co by mohlo Boha zarmoucovat.

V teologickém jazyce používaném po staletí v církvi tento titul „Milostiplná“ znamená, že celá její osoba je naplněna milostí posvěčující. Maria je naplněna Božím životem, samotnou Nejsvětější Trojicí. Ve shodě s tím, co říkal Ježíš: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho přibýtek“ (J 14,23). V tomto smyslu slova již před početím Ježíše Krista v Marii přebýval Bůh. „Milostiplná“ znamená také to, že Ona byla naplněna Boží láskou, neboť „kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm (1J 4,16).

Neposkvrněné početí určuje skutečnost, že byla počatá tak, že se jí nedotkla poskvrna prvotního hříchu. Svatý Maxmilián užíval tento titul „Neposkvrněné Početí“ jako jméno Mariino, protože takto se představila sv. Bernadetě Soubirousové během zjevení v Lurdech. Tímto jménem „milostiplná“ je vyjádřeno nejen, že byla počatá bez

poskvrny hříchu dědičného, ale také to, že nespáchala žádný hřích, je „neposkvrněná“ hříchem.

Pravda o Mariině Neposkvrněném početí byla během staletí získána z pokladnice křesťanské tradice z analýzy popisu Navštívení. Ukazuje nám Marii jako ideál člověka.

P. Paulin Sotowski, OFMConv.

Litanie k Duchu Svatému

Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému.

Za každou prosbou se opakuje: Buď veleben

- Duchu Svatý, sestup s trůnu své velebnosti a vybuduj si stánek v srdci svého služebníka.
 Duchu Svatý, který jsi s Otcem i Synem uctívány, nauč mě žít ve stálé přítomnosti Boží.
 Duchu Svatý, který jsi s Otcem i Synem uctívány, nauč mě žít ve stálé oddanosti vůli Nejvyššího.
 Duchu Svatý, který sídlíš v srdci Božího Syna, nauč mě poznávat Tě a upřímně Tě milovat.
 Duchu Svatý, který se staráš o slávu Boha Otce, nauč mě žít v odevzdanosti a plné důvěře v Boha.
 Duchu Svatý, znamení ohnivých jazyků, zapal v mém srdci oheň své lásky.
 Duchu Svatý, tajemná holubice, nauč mě chápat Svaté písmo.
 Duchu Svatý, který nemáš tvář ani jméno, nauč mě správně se modlit.
 Duchu Svatý, který mluvíš ústy proroků, nauč mě žít v pokoji a ve vyrovnanosti ducha.
 Duchu Svatý, hořící ohnisko lásky, nauč mě žít moudře a trpělivě.
 Duchu Svatý, dárcе všech darů, nauč mě žít v pokoře a skromnosti.
 Duchu Svatý, přetékající pokladnice milosti, nauč mě chápat cenu utrpení.
 Duchu Svatý, bezedná pokladnice milosti, nauč mě správně využívat drahocenný čas.
 Duchu Svatý, z jehož pokladnice neubývá, chraň mě od každé nelásky a pýchy.
 Duchu Svatý, jehož bohatství nikdo nespočítá, nauč mě čelit zbytečným představám a myšlenkám.
 Duchu Svatý, dárcе všech darů, nauč mě vyhýbat se neužitečné činnosti a planým řečem.
 Duchu Svatý, z jehož milosti jsme všichni přijali, nauč mě mlčet a umět promluvit v pravý čas.
 Duchu Svatý, lásco věčná, nauč mě dávat dobrý příklad jiným.
 Duchu Svatý, dobroto nekonečná, dej mi vytrvalost v dobrém.
 Duchu Svatý, sladký učitel, nauč mě správně jednat s lidmi.
 Duchu Svatý, milý příteli duší, nauč mě nikoho neposuzovat a na křivdy nikdy nevzpomínat.
 Duchu Svatý, obšťastňující světlo duše, nauč mě vidět potřeby jiných a nezanedbávat dobré skutky.
 Duchu Svatý, který konáš v duších zázraky, veď mě bdělostí k dokonalosti.
 Duchu Svatý, před nímž není nic utajené, nauč mě unikat osidlům ďáblovým.
 Duchu Svatý, který znáš budoucnost vesmíru, pomoz mi vymanit se z područí těla i ďábla.
 Duchu Svatý, který znáš moji budoucnost, svěřuji do tvé ochrany i svoji rodinu, přátele, dobrodince i všechny lidi.
 Duchu Svatý, s Tvou Božskou pomocí nauč mě žít ke cti a slávě Boží, ke spáse duší a k radosti Matce Boží, abych mohl umírat jako užitečný sluha. Amen.

Velikonoční zamyšlení

„Jak nenávidím zpozdilé nevěry ve svátost ol-tární! Jestliže Evangelium je pravé, jestliže Ježíš Kristus je Bůh, jaká je tu nesnáž?“ Tak psal v 17. století známý filozof a matematik Blaise Pascal. Tato apologetická sentence mne napadla v souvislosti se Zmrtvýchvstáním Páně, které sice neomodernističtí teologové dneška přímo nepopírají, ale zřetdují, rozmělnřují. Stalo se takřka módou na západních univerzitách i v některých církevních kružích učit podle teologů Ladislava Borose, Hanse Kuenga, Eugena Drewermanna nebo Charlese Currana, že prý zmrtvýchvstání Ježíše Krista se

neodehrálo tak, jak líčí evangelisté, jejich zprávy o prázdném hrobě a zjevování vzkříšeného Pána jsou prý až dodatečnou konstrukcí jakési „anonymní“ prvokřesťanské komunity. Učedníci údajně po Kristově smrti měli jakýsi nedefinovatelný „vnitřní zážitek“ jistoty, že ukřižovaný Ježíš žije, mluví se o „zážitku Zmrtvýchvstání“, jehož součástí mohla být prý i nějaká vidění.

Jenže taková „víra“ ve Vzkříšení Páně je vlastně nevěrou. Jde-li o pouhý „zážitek“ Zmrtvýchvstání, pak se jedná o něco ryze subjektivního, na čem nelze stavět, co se dá snadno zpochybnit. Jenže sv. Pavel píše o Kristově vzkříšení jako o objektivní realitě, ne o subjektivním zážitku: „Nevstal-li však Kristus z mrtvých, marné je kázání naše, marná je i víra vaše...“ (1 Kor 15,14). A sv. Petr ve svém pověstném svatodušním kázání mluví o Ježíšově vzkříšení jako o reálné, konkrétní události, do-svědčené prázdným hrobem (Sk 2, 29-34). Celý

Nový zákon líčí Kristovo zmrtvýchvstání ne jako nějaký nedefinovatelný „zážitek“, nýbrž jako konkrétní skutečnost, jež se odehrála v čase a prostoru, pro niž existují hmatatelné důkazy: prázdný hrob a zjevení Ježíše Krista nikoli pouze zarmouceným apoštolům a ženám, nýbrž i - jak udává sv. Pavel - pěti stům bratřím najednou (1 Kor 15, 3-7). Celá prvotní církev, jak svědčí veškerá prvokřesťanská literatura, pokládala Kristovo vzkříšení z mrtvých za objektivní událost v konkrétním dějinném okamžiku a doloženou vnějšími znameními, jež jsou každému dostupná. Nikde nenajdeme ani stopy,

že by se jednalo jenom o „mystický“ zážitek apoštolů.

Zastánci teorie „subjektivního zážitku“ poukazují na údajné rozpory evangelistů v líčení události velikonočního rána. To je nepravda! Kdo si přečte pozorně tyto zprávy, nenajde nic, co by si navzájem přímo a zásadně odporovalo, je tu znát pouze chaos a zmatek, který je přirozeným jevem při každé nečekané a překvapující události (mohu to potvrdit jako profesionální novinář: kolik růzností, jež si i navzájem protičeí, se naskytne při popisu něčeho šokujícího). Tak

Zmrtvýchvstání, Giovanni Bellini
Staatliche Museen, Berlin

například se evangelisté nejsou schopni shodnout, kolik žen vlastně šlo ke hrobu (Matouš mluví o dvou, Marek o třech, Lukáš o třech a „ostatních“, Jan o jedné - Marii z Magdaly), kolik tam bylo andělů (podle Matouše a Marka jeden, podle Lukáše a Jana dva), Matouš píše o ženách, že zprávu o vzkříšení „utíkaly zvěstovat s velikou bázní a radostí učedníkům“, zatímco Marek udává, že

„nikomu nic neřekly, neboť se bály“ (promluvila jenom Marie Magdaléna). Jsou to rozpory? Každý, kdo někdy jako žurnalista referoval o některé události, musí potvrdit, že nikoliv. Vždycky se vyskytne při líčení události zmatek, při němž se projeví důraz, jaký konkrétní zpravodaj klade na ten či onen detail. Pro evangelisty nebylo důležité, kolik žen vlastně šlo ke hrobu, uvedli jenom ty, které jmenovitě znali, některé z žen mohly vidět jen jednoho anděla, jiné dva atd. To nebylo podstatné, nejpřesnější a nejdetailnější informace nám podává zcela jistě sv. Jan, který sám slyšel zvěst od Marie Magdalény, běžel ke hrobu a byl očitým svědkem, že je prázdný. Tak to také zaznamenal ve svém evangeliu.

Italský novinář a historik Vittorio Messori, autor knihy rozhovorů se Sv. Otcem Janem Pavlem II. pod názvem „Překročit práh naděje“, píše, že právě údajně „rozpory“ mezi evangelisty při líčení Zmrtvýchvstání jsou dokladem pravdivosti těchto událostí. Kdyby prvotní církev chtěla něco uměle konstruovat, postarala by se nepochybně, aby vše bylo „vzorně učesáno“ bez jediného ná-

znaku nesouladu. Právě chaotické líčení toho, co se stalo velikonočního rána, voní tak přesvědčující a jednoznačnou realitou, že můžeme s jistotou říci: Ano, Pán opravdu vstal z mrtvých, vyšel jako vítěz z hrobu a zjevoval se svým učedníkům i jiným lidem.

Opět je možno slyšet námitku Borose, Kuenga aj., že prý „evangelia nejsou zpravodajstvím o životě Ježíšově, tím spíše ne o Jeho zmrtvýchvstání, jsou to katecheze prvotní církve“. To je hra se slovy. Evangelia zajisté nejsou „jenom“ zprávami o životě Ježíše Krista, záměr evangelistů je mnohem širší, katechetický, nicméně domnívat se, že toto se obejde bez solidní a pravdivé informace, je naivní. Kdyby evangelia nebyla pravdivá, tak by ani katecheze o Ježíši Kristu jako Synu Božím a Vykupiteli neměly smysl, čehož si nepochybně byla prvotní církev jasně vědoma. Proto tedy mohou zakončit parafrází počáteční Pascalovy sentence: „Jak nenávidím zpozdilé zředování víry v Kristovo vzkříšení. Jestliže Evangelium je pravé, jestliže Ježíš Kristus je Bůh, jaká je tu nesnáž?“

Radomír Malý

Mohou katolíci a protestanti slavit společně Eucharistii?

Oficiální církevní stanovisko je v této věci jasné: Nemohou. Na toto téma existuje řada vyjádření Magisteria. Přesto však mnozí neposlušní kněží a věřící na Západě klidně přistupují k přijímání při protestantské bohoslužbě i při společné „večeři Páně“ s odůvodněním, že jejich touha po jednotě je prý důležitější než poslušnost a církevní autorita (Němci ji nazývají „Amtskirche“) prý jen zdržuje to, co je vůlí Boží a zakrátko bude samozřejmostí. Jaké mají vlastně katolíci důvody, proč nemohou slavit Eucharistii společně s protestanty?

Základní odpověď zní: Protože Eucharistie, jak ji slaví katolíci, a večeře Páně, jak ji vysluhují protestanti, jsou dvě zcela odlišné věci! Katolická Eucharistie a protestantská večeře Páně není jedno a totéž! Eucharistie je více než večeře Páně. Proto

katolík, který jde k přijímání na obou bohoslužbách, toto „více“ ztrácí, obojí mu splývá v jednu a tutéž „večeři Páně“, jako by neexistoval rozdíl.

Eucharistie je více než večeře Páně - to zní sice málo ekumenicky, ale je třeba to takto říct. V Eucharistii je Kristus skutečně přítomen se svým Tělem a Krví. Tak učí katolická víra. Při evangelické večeři Páně Kristus přítomen se svým Tělem a Krví není, což tvrdí katolíci a učí samotní protestanti. Jejich večeře Páně je ve svém jádru pouhou památkou, vzpomínkou na Ježíše Krista. Jenom ortodoxní luteráni věrně zachovávají nauku Martina Luthera, že v konsekrovaném chlebu a vínu je Kristus přítomen jaksi mysticky uvnitř pouze po dobu bohoslužby, nikoli však pravdivě a reálně ve smyslu transsubstanciačním, to znamená, že chléb a víno se stávají pravým Tělem a pravou

Krví Ježíše Krista, jak po staletí hlásá Katolická církev. Duchovní dědici Jana Kalvína nevěří ani v tuto Lutherovu mystickou přítomnost Kristovu v chlebu a vínu po konsekraci, pro ně je to pouhá památka s tím, že umožňuje věřícím hlouběji a plněji se vnitřně spojit s Ježíšem Kristem, který je přítomen v bohoslužebném společenství, nikoli ve chlebu a vínu, připomínka poslední večeře pouze umožňuje tuto Kristovu přítomnost v komunitě lépe prožít. Tyto rozdíly v chápání večeře Páně mezi samotnými protestanty vedou k tomu, že mnohé luteránské komunity v Německu a USA dodnes zakazují svým věřícím přistupovat k přijímání při bohoslužbách církví, hlásících se k odkazu Kalvínovu a naopak. Evangelické církve všech denominací hlásaly a některé ještě dnes hlásají, že není přípustné, aby jejich věřící přijímali při katolické mši svaté, neboť by tím schvalovali „falešné, nebiblické učení“.

Tím spíše by při protestantských bohoslužbách neměl přijímat katolík, rovněž tak je proti smyslu katolické nauky pořádat „ekumenické“ večeře Páně, při níž katolický i protestantský duchovní společně přijímají a věřící obou konfesí jdou společně k přijímání. Tímto aktem se totiž katolík distancuje od onoho „více“, čímž je víra v pravdivou a reálnou přítomnost Krista v Eucharistii. Protestant, jenž přijímá při katolické liturgii, chápe konsekrovanou hostii nikoli jako Ježíše Krista s Tělem a Krví, nýbrž podle své nauky, která toto popírá, čímž dochází ke svatokrádeži.

Obhájci společného přijímání však argumentují: Mnohem důležitější než tyto věroučné rozdíly je při přijímání pro věřícího, ať katolického nebo protestantského, vnitřní zážitek přítomnosti Krista v jeho duši - a to je intimní sféra, kam se nesmí žádná církev vměšovat svými dogmaty. Potom ovšem se ocitáme v absolutním subjektivismu, kdy věřícím dáváme signál: Věřte si o přítomnosti Krista v Eucharistii, co chcete a jak chcete. To ovšem radikálně odporuje Kristovým konsekračním slovům: „Toto je kalich Nové a Věčné smlouvy.“ Je-li zde smlouva, tak se nejedná o nic ryze subjektivního, nýbrž o objektivní realitu. Nejde na prvním místě o vztah věřícího jednotlivce ke

foto: bB

Kristu, ale o „smlouvu“ s celým novým společenstvím, neboť „smlouva“ v biblickém pojetí znamená smlouvu mezi Bohem a starozákonním lidem Božím. Tu teď nahrazuje „nová smlouva“ Bohočlověka s novozákonním lidem Božím. Tuto smlouvu realizuje nový lid Boží svojí věroukou a mravoukou, svými ustanoveními a úřady. Katolík, jenž přistupuje k Eucharistii, proto nevyznává pouze Kristovu reálnou přítomnost v konsekrovaném chlebu a vínu, nýbrž i všechno to, co Církev učila a učí. Svaté přijímání je tak pro věřícího aktem vědomého a dobrovolného přistoupení k této Nové smlouvě, přihlášením se ke všemu, co Katolická církev učila a učí. Proto katolík, jenž přijímá na protestantské večeři Páně nebo na ekumenické bohoslužbě, popírá všechno to, co manifestuje svojí účastí u sv. přijímání na katolické mši svaté.

*Radomír Malý
Zpracováno podle Fels 4/2004*

Miroslav Gabriel Částek

a divadlo jednoho herce

Brněnský umělec Miroslav Gabriel Částek (1937) putuje již přes 35 let se svými pořady po celé republice. Na svém kontě má za tu dobu 44 pořadů.

Od začátku devadesátých let se soustřeďuje především na vystoupení v sakrálních prostorách, které chápe jako určité misijní poslání. Přitom si nevybírá jen autory „zaškatulkované“ jako duchovní, ale sahá i k jiným dílům, kde lze objevit určité kladné hodnoty (např. Hemingwayova novela **Starec a moře** nebo Greenova próza **Monsignore Quijote**).

Miroslav Částek má dnes na svém repertoáru deset duchovních pořadů - vedle již zmíněných je to třeba **Citadela Antoina de Saint-Exupéryho** nebo **Renčova Popelka Nazaretská**. Jedno z posledních je **Cesta k pokojí** - interpretace díla Tomáše Kempenského **Následování Krista**.

Letos v březnu byl pozván do USA, kde vystupoval se svými duchovními pořady v rámci postních duchovních cvičení pořádaných českým knězem P. Dušanem Hladíkem pro naše krajany v americkém Chicagu.

Jak se to stalo, že jste se stal hercem, a co vás vedlo k duchovní rovině ve vašich představeních? Neuvažoval jste např. o kněžství?

Rozděлил bych to na dvě části. Impuls byl prostě v kostele. Já jsem vyrůstal na brněnském předměstí v Brně - Líšni. Po druhé světové válce jsem tam chodil do kostela. U nás byl vynikající kněz, otec Křehlík, a on, aby lidem přiblížil evangelium a čtení z Písma, vyprávěl na motivy přečteného příběhu. Byly to jeho osobní příběhy nebo příběhy z literatury a mně se to velmi líbilo. Na mše jsem chodil rád a jako kluk jsem se na kúru už nemohl dočkat, až kněz vyjde na kazatelnu a bude povídat. Říkal jsem si: já bych chtěl být jako on, já bych z té kazatelny takové příběhy lidem říkal rád. Na to, abych byl kněz, to jsem cítil, že nemám. Ale na to, abych lidem vyprávěl ty příběhy, tak to jsem ten dar dostal. Po letech mi Bůh mé přání splnil.

V roce 1958 jsem se přihlásil na divadelní fakultu, byl jsem přijat a v roce 1962 jsem absolvoval. Nastoupil jsem do činohry brněnského ND. V divadle jsem ale nebyl spokojen. Po nějaké

době jsem se rozhodl vykročit sám formou divadla jednoho herce. Takže od května roku 1968, jsem začal dělat pořady tak, že jsem byl před publikem sám, a začal jsem si hledat témata, která mě zajímala a která jsem chtěl lidem předkládat. Má vystoupení se tehdy konala v poetické kavárně Múza v dnes již zaniklém hotelu Morava. Všechny ty pořady se zabývaly etikou člověka, otázkami dobra a zla, otázkami chování lidí. Dalo by se říci, že mé současné duchovní pořady jsou logickým pokračováním této cesty.

Po roce 1989 došlo u mne k prohloubení víry a stal jsem se terciářem řádu dominikánů. Tam jsem dostal poslání šířit Kristovu zvěst duchovními pořady. První pořad byl **Popelka Nazaretská**, který jsem uvedl v roce 1991 u dominikánů v Brně. Od té doby 13 let jezdím po celé republice a vystupuji převážně v kostelích.

Není to nějak herecké omezení? Jak to prožíváte?

Mě samotného tyto pořady velmi obohacují, protože se s nimi mohu ztotožnit celou svou bytostí.

foto: archív umělce

Kdežto v divadle neděláte vždy věci, za kterými si stojíte, tam se dělají kolikrát věci, které byste sám nedělal. Samozřejmě je to jakési zúžení, ale svá vystoupení beru jako službu a často si připomínám slova z evangelia: Ukládejte si poklady v nebi.

Co na to říká vaše manželka?

Bez ní bych to vůbec nemohl dělat. Ona mě podporuje, fandí mi, dělá mi oponenta. Spolu také ty pořady připravujeme.

Jaké jsou ohlasy?

Myslím, že ohlasy jsou v poslední době vzrůstající. Dneska je ve společnosti hlad po duchovnu. Lidé touží dostat posilu, hledají spravedlnost, řád, přesah. Na mé poslední vystoupení u kapucínů „Následování Krista“ přišlo přes 200 lidí, což mi vyrazilo dech, protože když jsem tam začínal před devíti roky s tzv. Večery u kapucínů, přišlo jen 15 až 20 lidí. Velmi mě tehdy podporoval P. Pavel Uhřík z řádu kapucínů, který se malou účastí nechal odradit.

Jako důkaz hladu po duchovnu bych uvedl, že mě loni začala zvat divadla s malými scénami jako Hradec Králové, Zlín, Jihlava. To dříve nebyvalo.

Vždy přijedu se svými pořady kamkoli, budu-li pozván.

Jak to bylo s pozváním do USA?

Nejprve bych předeslal, že o mé pozvání do Ameriky se již pokoušelo několik našich lidí. Usiloval o to náš bývalý provinciál a současný biskup královehradecký, Dominik Duka, který mé pořady viděl a znal a chtěl, abych jimi naše krajiny obohatil. Dokonce pověřil jednoho dominikána ve Washingtonu, aby vše zařídil. Nepodařilo se. Pak jeden pán ze Slovenska chtěl, abych přijel do Toronta. Nepodařilo se. Takže s Amerikou jsem již vůbec nepočítal.

Nastalo však několik takových náhod - Božích zásahů, ze kterých nyní jasně vidím, že Bůh mě tam chtěl. Na začátku loňského listopadu jsem si šel vyřídít pas, měl jsem ho propadlý. Hned na druhý den ráno jsem měl telefonát. Volal hoch, který mě viděl před osmi lety v Uherském Hradišti v kostele františkánů, a zval mne do Chicagu. Nejprve jsem si myslel, že si ze mne někdo dělá legraci, ale ne. Ten hoch bydlel na faře u českého kněze pověřeného pastoračí našich krajanů

v Chicagu a vyprávěl mu o divadle jednoho herce a mých pořadech. P. Dušan Hladík, tak se ten kněz jmenoval, se rozhodl, že mne pozve, abych vystupoval na postních duchovních cvičení.

Dostal jsem zvací dopis, vyřídil jsem si vízum a spolu s Leošem Kubou, skladatelem hudby, jsem 15. března letadlem odcestoval na svou dvoutýdenní „misijní“ cestu.

Jakou jste měl představu o tom, jak vaše pořady přijmou?

Po příjezdu do Ameriky jsem se dozvídal, kdo všechno před námi u krajanů byl a co pro ně dělali. Většinou to byly věci folklórního rázu určené k pobavení a připomenutí vlasti. Z některých „kumštýřů“ byli i zklamáni, takže jsem byl dost napjat, jak mě přijmou, vždyť jsem přicházel s něčím zcela jiným. Obával jsem se, že mi řeknou: „Tohle nám nehrejte, raději nám zazpívejte něco populárního.“

foto: archiv umělce

4. zastavení. Ó matky, jež jste viděly umírat své první a jediné dítě...

Z představení: Napřed je třeba unést kříž
(P. Claudel - Z. Pololánik)

P. Hladík rozdělil moje působení na dvě etapy. V prvním víkendu jsem hrál Hemingwayova Starce a moře, které se konalo v besedním domě a bylo určené pro nejširší publikum věřících i nevěřících. Sloužilo jako návnada pro další tři představení, která se už konala v kostele (Napřed je třeba unést kříž, Bůh je láska, Cesta k pokoji). Ten postup se ukázal velice dobrý. Nakonec jsem byl mile překvapen, jak vnímavé, pozorné publikum jsem našel.

Přiblížte nám situaci našich krajanů?

Jsou tam tři kategorie krajanů. Krajané, kteří opustili republiku po roce 1948; krajané, kteří opustili republiku po roce 1968, a pak je tam prý 50 tisíc mladých lidí, kteří tam vycestovali po roce 1989. První dvě skupiny krajanů opustili vlast kvůli komunistickému pronásledování, z touhy po svobodě; poslední skupina nejčastěji kvůli práci.

Ti posledně jmenovaní, jak jsem je měl možnost poznat, jsou ve věku mezi 25 a 35 lety a vesměs tam nemají trvalý pobyt. Pracují většinou nelegálně s tou vizí, že si vydělají tolik, aby se pak mohli vrátit domů, koupit si byt nebo dům a začít žít. Doposud se jim u nás moc nedařilo, a tak se rozhodli pro risk v USA. Musí pracovat 13 hodin denně včetně sobot a každý den dostanou svou mzdu. Jedná se samozřejmě o nekvalifikované práce, protože jako přistěhovalci bez stálého pobytu a občanství by ani neměli být zaměstnaní.

Ti mladí, dá se říct, duchovně a kulturně strádají, protože jsou v cizím prostředí, také nemají na to, aby chodili do divadla, na koncerty atd. A nyní, co je potěšitelné, aby se neztratili ve „velkém světě“ a zachovali si svou totožnost, dávají se dohromady a nacvičují divadlo. P. Hladík je podporuje a pomáhá jim. V půli května budou mít premiéru hry Divotvorný hrnek.

Jaký je vztah našich exulantů k vlasti?

O události ve vlasti se mnoho zajímají především krajané starousedlíci. Denně sledují po Internetu dění u nás, odebírají české noviny, vydávají své časopisy, takže jsou dobře informovaní. S politickým vývojem po roce 1989 nejsou spokojeni, k mnohému, co se u nás děje, jsou velice kritičtí. A co se jim zvláště nelíbí je, že komunis-

tická strana, která způsobila tolik zla, je druhou nejsilnější stranou.

Jak naši krajané prožívají křesťanskou víru? Je to něco, co je nese nebo co nepotřebují?

V průběhu mé krátké návštěvy jsem pozoroval, že spektrum krajanů je podobné jako u nás. Velká část společnosti je prostě ateistická. Pozice katolické církve je sice nejsilnější, ale ostatní církve, církvíčky, sekty a já nevím, co všechno, tam má také dost silné zastoupení.

Na představení Stařec a moře, které se konalo pro nejširší společnost, přišlo asi 150 lidí. Na představení v kostele přišlo na 80 lidí. V neděli chodívá na bohoslužby kolem 100 až 120 lidí.

Jak je to s jejich češtinou za ty roky?

Jsou tam lidé, kteří se naučili česky ještě ve vlasti. Pak jsou tam lidé, kteří se narodili už v Americe, ale díky rodičům se naučili česky a český jazyk si pěstují. Ti říkali, že mluvím krásnou češtinou a že mi všechno rozuměli.

foto: archiv umělec

M. Částek a L. Kuba na břehu Michigenského jezera (v pozadí mrakodrapy Chicaga)

Samozřejmě v běžném životě mluví převážně anglicky. Velkou „českou“ společenskou událostí je nedělní mše svatá, kdy se zpívá česky, káže se česky, oni mezi sebou mluví česky. Po každé mši je zvykem, že se jde na faru a tam je velké agapé. Takže mají možnost mluvit česky.

Jaké byly ohlasy na vaše vystoupení?

Budu citovat z dopisů, které jsem dostal.

Roger Dvořák píše P. Hladíkovi: *Pěkně Vám děkuji za výborné představení Stařec a moře. Je to ohromný duchovní zážitek. Už se moc těšíme na představení v kostele. Řekněte panu Částkovi, že my, nerodilí Češi, mu dobře rozumíme a pochopili jsme vše. Jasně a zřetelně vyslovuje naši drahou češtinu, což často neslyšíme. Díky rovněž panu skladateli Kubovi za vhodný a pěkný doprovod.*

Dagmar Košťálová: *Přeji vám pěknou cestu domů, děkujeme za Váš talent, který potěšil naše duše. Doufám, že přijedete zase.*

P. Dušan Hladík: *V našich myslích stále ještě dozívají vzpomínky na Vaši návštěvu v Chicagu a všechna ta krásná představení, která jste zde pro naše krajany provedl. Stále se k tomu vracíme a znovu o tom mluvíme a slyším odezvy odevšad. (...) O Velikonocích bylo v kostele více lidí než předcházející roky. Myslím, že to bylo ovlivněno i Vaší m vystoupením. Také hodně lidí přišlo ke zpovědi.*

Děkují Vám za rozhovor.

Rozhovor připravil br. Bohdan

Další informace: www.castek.cz

K výročí narození Františka Sušila

Před 200 lety se narodil v Rousínově u Brna kněz, profesor brněnského semináře, spisovatel, národní buditel a neoblomný obhájce katolické ortodoxie a papeže, František Sušil. V sobotu 12. června letošního roku se uskuteční v jeho rodišti velkolepé celodenní oslavy, při nichž bude sloužit brněnský biskup mons. Vojtěch Cikrle slavnou mší svatou, po níž bude následovat rozmanitý program, včetně přednášek o Fr. Sušilovi, hudební i jiné akce. Spolupořadatelé jsou Městský úřad v Rousínově, římskokatolický farní úřad a Orelská Sušilova župa. Při akci bude také nabízena kniha PhDr. Radomíra

Malého o životě a díle Františka Sušila.

Jeho osobnost je zafixována v mysli českých a moravských věřících především jakožto sběratele lidových písní. Jenže toto byla pouze okrajová část jeho aktivity, její jádro spočívalo jednak v práci teologické, kde Sušil vynikl především jako biblista a exegeta Nového zákona ve smyslu pravověrně katolickém proti převládajícímu osvícenskému pojetí, relativizujícímu Kristovy zázraky, jednak v činnosti pedagogické a apologeticko-spisovatelské a organizační, při níž uplatnil své heslo: „Církev a vlast se spojují v mých prsou, každá půl, každá má moje srdce celé.“ Sušil založil s družinou svých oddaných kněžských žáků nakladatelství, nazvané „Dědictví sv. Cyrila a Metoděje“, které vydávalo katolické a vlastenecké knihy, jež posilovaly v lidu jak náboženské, tak i národní uvědomění. Velký důraz kladli Sušil a jeho družina na cyrilometodějský kult, v němž viděli most mezi západním a východním křesťanstvím, a na mariánskou úctu. Lze bez nadsázky říci, že díky Sušilovi a jeho družině, k níž náleželi i laici, mezi nimi také obětavý cestovatel s knihami vydanými Dědictvím po moravských vesnicích, Šebestián Kubínek, si uchovala Morava dodnes vyšší religiozitu než Čechy. Sušil je vzorem a příkladem současným kněžím svým apoštolským, misijním zápalom pro Krista a Jeho církev.

Pochod pro život 2004

Je sobota ráno 27. března. Vydáváme se směr Praha na další Pochod pro život. Za 3 dny se bude v parlamentu jednat o novele zákona o umělém přerušení těhotenství a my chceme vyjádřit svůj postoj, že lidský život si zaslouží ochranu od početí až do přirozené smrti. Hlavou nám probíhají myšlenky jaký, ten letošní pochod asi bude, přijede nás více, jaký bude pohled lidí místních i cizinců? Někteří si asi pomyslí, že to, co děláme, je zbytečné, někomu budeme pro smích a někoho snad vyprovokujeme k uvažování, že bojujeme za správnou věc.

S hlavou plnou myšlenek se řítíme po dálnici. Očekávané obavy z hustého provozu se nenaplní, a tak jsme v Praze již před jedenáctou hodinou. Auto necháváme v prostorách minoritského kláštera a jdeme se pozdravit s místními bratry. Čeká nás milé uvítání a pohoštění.

Posílnění na těle i duchu se rychlým krokem vydáváme do Týnského chrámu, kde celá akce začíná.

Trochu s nepochopením přijímáme informaci, že nebude sloužena mše svatá, ale že bude „jen“ bohoslužba slova. Ve chvíli, kdy usedáme do lavic, oslovuje nás mladý pořadatel, zda bychom nechtěli nést nějaký transparent. Vycházíme proto ven z chrámu a v ten okamžik se kamennou klenbou rozeznívá mohutný hlas zvonů a za hlasitého a slavnostního zpěvu varhan, značící velikou událost, vychází ze zákristie zástup ministrantů a kněží, spolu s o. biskupem Dominikem Dukou.

Po promluvě, podávání sv. přijímání a požehnání vycházíme ven z chrámu. Pomalým krokem ve velkém zástupu s doprovodem policistů, s transparenty a barevnými balónky v rukou a modlitbou růžence na rtech míříme na Václavské náměstí.

Ve spleti transparentů a balónků pozorují odhodlaně tváře lidí, kteří svou přítomností vydávají svědectví, že nechceme být barbarským národem. Podívám se před sebe a vidím maminku, která před

foto: T. K.

sebou veze kočárek. Na krásné, krajkové peřince leží nádherná červená růže – symbol zahubených nenarozenat, dítěťápká vedle kočárku. Otočím se a vidím skupinku babiček, kterým se v dlaních houpou korálky růžence – když nouze největší, pomoc Boží nejbližší. Kousek za nimi „vyčívá“ z davu muž, který nese na ramenou svého synka. Dítě svírající v rukou balónek se pevně drží za tatínkovo rameno a šťastně se usmívá – moc dobře cítí, že u rodičů je v bezpečí.

Ti, kteří nenesou žádný transparent, rozdávají kolemjdoucím informační brožurky a balónky. Je zvláštní pozorovat výraz v jejich tvářích. Zastavují se, chvatně prohlédnou brožurku, přečtou si v duchu hesla, která ční nad našimi hlavami, zakrouží udiveně hlavou a pak jdou dál, každý svou cestou. Změnilo se v nich něco...?

Kolem třetí hodiny přicházíme k soše sv. Václava. Zde je připraveno pódium a krátký program vedený moderátorkou Zdenkou Rybovou. Z přítomných „vystupujících“, mezi nimiž byl pan Joch, hudební skupina Paprsky a další, mne nejvíce zaujalo krásné a upřímné poděkování pana poslance z KDU-ČSL Jiřího Karase za modlitební a písemnou podporu v době, kdy přijal pozvání do pořadu „Kotel“, v němž hájil důstojnost lidského života od početí a neoddiskutovatelnou roli rodiny v lidské společnosti.

Pochod byl zakončen zpěvem hymnu sv. Václava, při níž udávali tón manželé Prentisovi, spo-

lečnou modlitbou, vypuštěním balónků k nebi, symbolizujících duše nenarozených dětí, a poděkováním všem zúčastněným.

Ještě dlouho po oficiálním ukončení si povídáme pod sochou sv. Václava s přáteli a známými, se kterými jsme se zde setkali. Zima, vítr a pohled na zapadající slunce nás však brzy donutí se rozloučit a naše skupinky rozpustit v naději, že za rok se tu, dá-li Pán, sejdem znovu v trochu lepším právním ovzduší i pro ty nejmenší.

Ubíráme se rychlým krokem zpět do kláštera, kde nás čeká teplá svačina. Posilnění nasedáme do auta, svěřujeme se do Boží ochrany a po chvíli klikování centrem spletité Prahy se ocitáme na dálnici do Brna. Za cesty se strhává bouřlivá dis-

kuse o dnešním dni, dělíme se o své pocity – pocity nadšení i zklamání. Názorů je mnoho, každý tento den prožil jinak a každý si domů odváží něco svého. Jedno je ale jisté. Vědomí, že jsme dnes bojovali za ty nejbezbrannější, je to nejceňnější, co si odvážíme všichni.

Na závěr bych ráda pozvala všechny ty, kteří nejsou lhostejní k osudu našich nenarozených dětí, aby se za rok na tento pochod vydali s námi. Je za co bojovat. Zvláště by nás k tomu měla podnítit skutečnost, že novela zákona zakazující zabíjení nenarozených dětí v parlamentu neprošla. Dejme jasně najevo, že chceme chránit ty nejmenší a nejbezbrannější.

T. K.

BUĎME SOLÍ ZEMĚ

Poprvé v téměř 15leté historii našeho nového demokratického státu projednávala Poslanecká sněmovna návrh na zrušení potratového zákona. Naše redakce požádala o rozhovor jednoho z předkladatelů návrhu, poslance a kandidáta do Evropského parlamentu Jiřího KARASE.

Vážený pane poslanče, koncem postního období zamítla většina poslanecké sněmovny novelu, která měla zakázat umělé potraty. Jste zklamaný?

Neřekl bych, že jsem zklamaný. Byl jsem spíše smutný nad tvrdostí řady svých kolegů. Bylo od počátku jasné, že schválení této novely by se v dnešní době rovnalo zázraku. Podíváte-li se na hlasování, zjistíte, že zamítnutí odmítlo podpořit kolem 40 poslanců. Někteří otevřeně, jiní odešli či se zdrželi hlasování. Jako první pokus proto považují tento výsledek za neuvěřitelně nadějný. Je dobré, aby si uvědomili všichni, kdo se modlili, postili či psali do parlamentu, že vyslyšením těchto proseb byl opravdu každý, kdo přemohl strach a šel proti proudu v klubech ČSSD a ODS.

Zaujalo vás něco v rozpravě při projednávání tohoto zákona?

Jednak délka rozpravy. Téměř pět hodin debaty. A pak věčnost ze strany kolegů, kteří no-

velu podporovali. Druhý zajímavý moment byl, že nejsilnější důvod poslanců, odmítajících chránit život člověka, bylo tvrzení, že chtějí svobodu volby. Prakticky nikdo nezpochybňoval, že se při potratu zabíjí člověk a ani se moc nestrašilo negativními dopady. Přišlo mi to jako postoj dítěte, které křičí - já chci, já na to mám právo! - a nechce vidět ani slyšet nic jiného.

Celou dobu od podání novely zákona bylo toto téma ve sdělovacích prostředcích omílané. Myslíte, že se společnost někam posunula?

Jednoznačně ano! Vzpomeňte si na to, kdo z politiků před rokem bral toto téma vážně. Vzpomeňte si, jak byla interrupce považována za pokrok moderní společnosti. Dnes, po roce, v poslanecké sněmovně, a myslím, že ani v médiích, nikdo nezpochybňuje, že to je zlo. Nikdo už zabíjení nenarozených přímo neobhajuje. Dnes je spor o tom, jak toto zlo zmenšit na co nejmenší možnou míru.

Řada lidí tvrdí, že nejprve je potřeba vytvořit prostředí a pak teprve mohou politici přijmout zákon...

Je to podle mne pouze zástěrka, abychom nic nemuseli dělat, nebo tragické nepochopení dnešní doby. Myslím, že ale stačí, když si lidé uvědomí, kolik zákonů prorodinných či zabývajících se

ženami v požehnaném stavu, je dnes projednáváno. A tvrdím, pokud by nebyl podán návrh na ochranu lidského života od početí, bylo by i méně souvisejících návrhů zákonů. Nebyla by tak silná motivace.

Jak dál? Potraty zůstaly legální, co budete dělat?

Snad co budeme dělat. Všichni by si měli uvědomit, že nikdo nemůže dělat nic za druhého! Jsem přesvědčen o tom, že Bůh nezachrání nikoho, kdo neudělá dost pro dobrou věc. Je úkolem každého z nás být kvasem, být solí země. Aby i gynekolog, který dnes dělá potraty, měl možnost se obrátit a žít ve shodě s pravdou. Ne se někomu vnučovat, podbízet nebo tolerantně mlčet. Naši povinností je svým životem svědčit a působit k tomu, aby se Evropa a tím i naše země vrátily k svému Spasiteli a jeho Matce, jinak propadneme zlu, z něhož už nebude záchrany.

Máte plán dalšího postupu?

Za sebe mohu říci, že podaný návrh zákona chápu pouze jako začátek. Dnes už máme připravený podnět k ústavnímu soudu na zrušení stávajícího potratového zákona. Přípravuji druhou novelu, která bude v některých bodech kompromisnější. Čeká nás boj o zvýhodnění úplných rodin s dětmi, čekají na nás problémy eutanázie, klonování, genetické manipulace a registrovaného partnerství.

Kandidujete do Evropského parlamentu, pokud se tam dostanete, kdo bude zde dělat tuto nevděčnou práci?

Téma ochrany lidského života se podařilo tak rozšířit, že už není cesty zpět. Kdo má přístup k Internetu, může si přečíst přepis vystoupení poslanců z klubu KDU-ČSL, zvláště Jana Kasala, Michaely Šojdrové, Tomáše Kvapila, Josefa Janečka a dalších. Podívejte se na nekompromisní postoj poslance Mariana Bieleseze z Unie svobody. V květnu se do parlamentu vrátí Marek Benda z ODS, který se aktivně zúčastňuje Pochodu pro život. Takže o pokračování opravdu nemám strach. Ani nejsem tak zaslepený, abych si myslel, že já jsem ten jediný spasitel, bez něhož se vše zhroutí. Na druhé straně je třeba říci, že jsem na běžně nevolitelném osmém místě kandidátky,

a mám proto trochu obavu, abych neúspěšnou kandidaturou neuškodil celému úsilí o ochranu života, a tím i práci Hnutí Pro život ČR, jehož jsem členem.

Jak byste mohl uškodit, tím že kandidujete do Evropského parlamentu (EP)?

Jsem příliš s tématem ochrany lidského života spjat. Hnutí Pro život ČR mne díky tomu otevřeně podporuje a neúspěch ve volbách by mohl být vykládán jako nesouhlas lidí se tímto tématy zabývat.

Může mít váš úspěch ve volbách do EP svůj vliv i na domácí politiku?

Myslím, že ano. Mnoha mým kolegům dodalo odvalu, když jsem se dostal do parlamentu z nevolitelného místa, a to i přes mé otevřené stanovisko k potratům. Podobně je i tato kandidatura určitým testem, zda alespoň dvaceti tisícům voličů stojí tyto otázky za to, aby mne volili a zakroužkovali číslo před mým jménem na hlasovacím lístku. Pokud ne, budu asi některými prezentován jako fundamentalista, který poškodil stranu, církev a já nevím, co všechno ještě.

Pokud byste ale v Evropském parlamentu byl, na co se nejvíce těšíte?

Nevím, jestli je vhodné slovo těšit. Je skutečností, že boj o kulturu života se dnes odehrává na celosvětových konferencích OSN, v americkém Kongresu a v Evropském parlamentu. Tím nechci podceňovat možné výsledky u nás doma, ale tyto etické otázky se velmi rychle přesouvají z národních parlamentů na půdu EP. Co nám pak bude platné, že uhájíme nepřijatelnost homosexuálních svazků, když nám registrované partnerství bude vnučovat Evropský parlament? Takže si myslím, že teď je ještě příležitost s pomocí Boží mnohého zachránit.

Co byste řekl závěrem?

Děkuji všem, kteří se snaží změnit naši společnost, aby pozvedla hlavu a podívala se k nebi. Aby lidé uvěřili, že člověk je víc než inteligentní zvíře, že jsme díky Ježíši Kristu Boží děti.

Děkujeme za rozhovor.

Není to tak dlouho, co jsem dostal tento velmi zajímavý dopis. Myslím si, že by byla velká škoda, kdybych si ho nechal pro sebe, a proto ho rád dávám k přečtení Vám všem.

A pak, že dneska neexistují...

Milý Otče Jiří,

chci Ti napsat, jak dopadl osud mého miminka.

Ale nejdříve Tě co nejsrdečněji zdravím.

Začnu tím koncem: dnes v noci jsem odevzdala svého Josefka do Boží náruče. Ale alespoň trochu postupně. Když jsem ti volala naposledy, že je miminko v pořádku a je už dokonce i vidět (na ultrazvuku), týden jsem neměla vůbec žádné problémy a samozřejmě jsem se z miminka moc radovala. I když jsem byla z tohoto vývoje překvapená, protože když jsem se vrátila z Medžugorje, byla jsem přesvědčená, že miminko se nenarodí, že taková je vůle Boží. Když jsem totiž byla v Medžugorji na Podvedu, snažila jsem se přijmout Boží vůli, že mám mimoděložní těhotenství. Dostala jsem velký dar síly toto přijmout, tam mně vlastně bylo vloženo do srdce, jak velká milost to je, že může mým prostřednictvím Duch Svatý zrodit nový život, ale miminko nemusí projít životním trápením, ale já ho můžu s láskou, samozřejmě i s bolestí, odevzdat do Boží náruče, do nekonečné Lásky. Dostala jsem milost tohoto poznání, že vlastně jsem sobecká, že Bůh zvláštním způsobem dává mému miminku tuto milost, že si neprojde žádným trápením, ale pozná již rovnou jen lásku Boží. Při rozjímání na Podvedu jsem „uslyšela“, ale to není ten správný výraz, zvláštní větu: „Dáš mu jméno Josefek a obětuj mi jej.“ Byla jsem z toho vyjevená. Vymýšlím si to? Zdá se mi to? O tomto jménu jsem v životě nevažovala. Ani jsem si nebyla opravdu jistá, jestli jsem „nefantazírovala“. Hlavní pro mne bylo, že když jsem přijela domů, byla jsem plná síly přijmout mimoděložní těhotenství jako vůli Boží.

Průběh prvních tří dnů znáš. V pondělí dopoledne jsem byla u lékaře ujištěna, že těhotenství je v pořádku, a já jsem si připadala sama sobě až „vadná“, když mne ta zpráva v prvním okamžiku zaskočila, mojí první reakcí bylo až zklamání, že miminko čeká nejprve ta lidská nedokonalá láska a ne Boží náruč. Samozřejmě brzy zvítězily lidské

Maminka

je jenom jedna na světě jako Slunce svítí dětem bez ní by nebyly a nešly světem maminka je maminka maminka je studánka v ní žízníví pijeme...

Vladimír Veber

pocity a já se radovala, ale první reakce svědčí, jak velkou milost jsem v Međugorji obdržela. Ve středu bylo stále ještě dobře. Pak přišel svátek sv. Cyrila a Metoděje a já začala krváčet, celý den jsem probrečela a modlila se a krváčení přeshlo. Bylo to tolik zvrátů od začátku! Myslíla jsem na sv. Terezičku, jak nabízela Ježíškovi, aby si z ní učinil hračku – míček a posílal si ho sem a tam. Když jsem toto o Terezičce před pár lety četla, věděla jsem, že nejsem schopná toto Ježíškovi nabídnout, a teď jsem si tak připadala a znovu jsem cítila, že tak daleko jsem nedozrála, přijímám – ale ne s radostnou láskou, spíš s bolestnou láskou, těžko to slovy vyjádřit.

Další týden byl v pohodě a pak přišel ten večer a já začala mít opět bolesti, první mírné, ale velice

Katechismus a křest

Ovoce křtu nebo křestní milost je bohatá skutečnost, která zahrnuje: odpuštění prvotního hříchu a všech osobních hříchů; zrození k novému životu, jímž se člověk stává adoptivním synem Otce, Kristovým údem, chrámem Ducha Svatého. (KKC 1279)

Co se týká dětí, které zemřely bez křtu, církev nemůže nic jiného než je svěřit Božimu milosrdenství, jak to také dělá při pohřebních obřadech za ně. Velké milosrdenství Boha, který chce, aby se všichni lidé spasili, a Ježíšova něha k dětem, která ho pohnula k zvolání: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim“ (Mk 10,14), nám totiž dovolují doufat, že je nějaká cesta spásy pro děti, které zemřely bez křtu. Tím naléhavější je proto výzva církve nebránit dětem, aby přicházely ke Kristu prostřednictvím daru svatého křtu. (KKC 1261)

V případě nutnosti může křtít každý, s podmínkou, že míní konat to, co koná církev, a že lije vodu na hlavu kandidáta se slovy: „Já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.“ (KKC 1284)

Křest udělený maminkou v našem článku *A pak, že dneska neexistují...* nebyl platným křtem. Nebyla použita voda, chyběl fyzický kontakt vody s křtěným dítětem, ale jak říká výše citovaný katechismus, Boží milosrdenství nám dovoluje doufat o to víc, že maminka, pokud by to bylo jen trochu možné, by platný křest dítětem neodepřela.

rychle se stupňovaly, všechno se ve mně trhalo a já v noci o miminko přišla. Přes břicho jsem svčenu vodou doma pokřtila miminko jménem podle mého milovaného sv. Josefa, k kterému cítím zvláštní vztah, a miminko poprosila, aby se za nás všechny u Boha přimlouvalo. Ráno jsem šla do nemocnice – na vyčištění.

V nemocnici jsem dostala velkou milost! Snad, věřím a prosím Pána Boha, aby to tak bylo, a jestli můžeš, napiš nebo zavolej, jestli je platné, co jsem udělala. Když jsem čekala v předsálí operačního pokoje „adoptovala jsem miminko“ a pokřtila jsem ho jménem Ondřej. Čekala tu se mnou mladá maminka, jako já v 6. týdnu těhotenství, ale ona šla dobrovolně na zákrok. Bylo na ní vidět, že by si i miminko nechala, ale manžel nechtěl, nutil ji do potratu - bydlelo jich 8 v jednom domě. Přesvědčovala jsem ji, ať si miminko nechá, ale neměla na to sílu. Pocítila jsem velkou lítost v srdci a taky velkou lásku k miminku, které by chtělo žít a nemůže. Slzy mi tekly jako hrachy, a když jsem viděla, že si to maminka nerozmyslí, tak jsem ji poprosila, jestli můžu její miminko pokřtít. Nebyla tam voda, a tak jsem namočila svoje prsty do svých slz a přezehnala jsem její břicho a řekla, že křtím dítětko ve jménu Otce, Syna i Ducha Svatého na jméno Ondřej.

Až jsem se později probrala z narkózy, velmi jsem Ondráška prosila, aby své mamince odpustil, a měla jsem pocit, že cítím snad větší lásku k Ondráškovi než k Josífkovi. Ale to ne, snad jsou tito malí andělíčci už v Boží náručí, snad je už objímá naše nebeská Maminka. Až budu moci jít do kostela, poprosím našeho pana děkana, aby odsloužil mši svatou za nenarozené děti, a znovu na oltář vedle Pána Ježíše odevzdám Josífka i Ondráška.

Tak vidíš, Jiří, jakou už má naše rodina v nebi protekci? Markétku, naši první holčičku, v březnu se nám do nebe dostala Anička, a teď dokonce dva chlapečci! Josífek a Ondrášek...

A ten dopis pokračuje dál, ale to už si nechám pro sebe. Tak jsem si říkal, a pak že neexistují dnes svaté maminky! Existují a Bohu díky za ně!

Srdečně Vás všechny zdraví
P. Jiří Topeníček

KDYŽ KONČÍ MATEŘSKÁ DOVOLENÁ

je název dalšího projektu, který vznikl v rámci sociálních projektů sdružení CENAP v Brně. Je určen pro maminky, kterým odrůstají děti a blíží se jim konec rodičovské dovolené a pro všechny ženy, které přemýšlí, co dál: zda nastoupit do zaměstnání nebo dál zůstat doma s dětmi.

Není to lehké rozhodování, protože se maminka může dostat do situace, kdy bude pocítovat dvě protichůdné potřeby. Cítí, že na jedné straně 3leté nebo 4leté dítě ještě maminku potřebuje pro sebe, potřebuje její trpělivost, láskyplnou péči a hlavně čas. Na straně druhé cítí potřebu finančního vylepšení rodinné situace a v neposlední řadě po víceleté rodičovské dovolené se potřebuje nadechnout a věnovat se také svému profesnímu růstu.

A pokud se v rámci rodiny rozhodnou, že maminka přeče jen půjde do zaměstnání, stojí před nimi další otázka - zda má matka jít na plný nebo zkrácený úvazek. I pokud zůstane doma, je možné buď se nechat zaevidovat na úřadu práce či zůstat v domácnosti.

Objevují se mnohé otázky, jako např.: „Když jsem na úřadu práce, mohu si přivydělat? Když zůstanu doma, jak je to s placením zdravotního či

sociálního pojištění? Co má být v pracovní smlouvě? Co přináší pracovní smlouva na dobu určitou? Jak je to s ukončením pracovního vztahu? A co jsou to dohody o provedení práce či dohoda o pracovní činnosti? Jaký je mezi nimi rozdíl? Jak se píše životopis? Jak se mám připravit na pohovor, když se ucházím o pracovní místo? Mohu nějak ovlivnit první dojem pomocí oblečení? A pokud ano, tak jak? Kde všude hledat zaměstnání?“ Jako lektorka těchto setkání mám zkušenost, že maminky jsou vděčné za každou informaci. Izolaci a málo sociálních kontaktů vnímá většina maminek, zvláště ty, které nejsou z Brna.

Odpovědi na tyto otázky a ještě mnohem více se maminky dozvídají na pravidelných setkáních nazvaných „Když končí mateřská dovolená“ v Poradně pro ženy a dívky CENAP, Hybešova 40, Brno.

Přínosem těchto setkání může být, že se maminky podělí o své dosavadní zkušenosti s hledáním pracovního místa a navzájem se tak obohatí o nové poznatky.

Přihlášky a bližší informace na tel. čísle: 543 254 891, 543 331 471 e-mail: cenap@volny.cz

Pohnuté dějiny sester Těšitelek z Rajhradu u Brna

Letos 10. června oslavíme deset let od chvíle, kdy byl v našem mateřinci znovu posvěcen kostel, zasvěcený Božskému Srdci Ježíšovu. Mohly jsme se tak natrvalo vrátit do míst, kde se začínala rozvíjet naše Kongregace a kde působila dlouhá léta naše duchovní Matka-zakladatelka Rosa Vůjtěchová. Naše řeholní rodina se řadí mezi ty mladší (vznikla roku 1915), ale její ne příliš dlouhá historie byla naplněna mnoha nelehkými zkouškami. Jen mateřinec s kostelem v Rajhradě jsme musely postavit a obnovit třikrát.

Poprvé to bylo ve 20. letech 20. století, kdy se nedávno založená Kongregace začala rozrůstat a bylo potřeba vybudovat velký mateřinec pro nově příchozí sestry. Do poklid-

né prvorepublikové atmosféry vstoupila II. světová válka. Sestrám se otevřelo široké pole působnosti při ošetřování a podpoře lidí, které válka nejvíce poškodila. Největší katastrofu prožila Kongregace až na samém konci válečného konfliktu, kdy byl mateřinec i kostel vybombardován. Neradostnou atmosféru ještě umocnila smrt Matky Rosy. Setry se ale brzy vzchopily a s nasazením všech svých sil mateřinec brzy opravily, a tak již v roce 1950 mohl být opět uveden do provozu. Kongregace nabrala druhý dech a v této době měla již 15 filiálních domů po celém Československu. Slibný rozvoj zabrzdila další těžká zkouška, nástup komunistické diktatury, která chtěla veškerý náboženský život v zemi zničit. Začaly se rušit kláštery a zabírat majetek, ani my jsme nezůstaly ušetřeny. V září 1950 byly všechny sestry nejdříve

soustředěny v Rajhradě. Musely pracovat na polích státních statků a v konzervárně v Modřicích. Na podzim 1951 byl náš mateřinec určen pro armádu, proto musel být uvolněn. V září se padesát sester stěhovalo do Čech, aby pracovaly v teplické nemocnici, a dalších padesát bylo určeno pro práci v továrnách.

V následujících letech jsme byly mnohokrát nuceně stěhovány na různá místa republiky, kde jsme v továrnách a v nemocničních zařízeních musely vykonávat ve ztížených podmínkách podřadné, fyzicky náročné práce.

Za všechny uvádíme naše stěhování a působení v Teplicích: „Přivezly nás v noci do Teplic do nemocnice. Pro bydlení nám byl určen starý pavilon. Ve staré zanedbané budově bylo jen nejnudnější vybavení, postele a židle. Matrace byly plné štěnic a po zdech lezli různý hmyz. Všechny jsme se toho štítily, ale nějak jsme to nejhorší přečkaly a postupně jsme si svůj nový domov zařídily. Velmi nám pomohly odcházející německé Křížové sestry. Z nemocnice jsme ale byly zanedlouho přeloženy Pod Doubravku. Byl to trest za to, že jsme sabotovaly volby, které byly zmanipulované. Pod Doubravkou žili v dřevěných barácích a nelidských podmínkách pacienti německé národnosti, kteří tam byli umístěni na dožití, protože už je nestačili odsunout a později též různí asociálové, v celkovém počtu 350. Všude byla špína, štěnice, nebyl zaveden vodovod a jako WC sloužila řada latrín, které byly společné pro všechny. Na tuto ne-

únosnou situaci jsme si několikrát stěžovaly u vedení, a proto se postupně začal stav zlepšovat. Byl zaveden vodovod, dělala se plošná desinfekce, při které se několik sester přiotrávilo. Nakonec se celý ústav stěhoval v roce 1968 do Bystřan, kde měla být původně škola a internát. Je tedy jasné, že to byly budovy pro zdravotnické zařízení naprosto nevhodné. Práci ztěžovalo i to, že zde nebyl výtah, vše jsme musely nosit v rukou po schodech. V Ústavě jsme pracovaly až do roku 1986, kdy všechny naše sestry definitivně odešly do Jiřetína pod Jedlovou. Tam byl pro nás od státu určen Charitní domov pro naše sestry důchodkyně. Starých sester přibývalo, a tak jsme si zde vystavěly i vlastní dům z našetřených peněz. Jiřetín se pro nás stal po Rajhradě opravdu druhým domovem.“

Doba 50. let plná bolestí, zklamání a zmatků byla pro sestry o to horší, že v červenci 1951 byla zatčena generální představená Matka Marta Vintrová. V březnu 1952 byla ve vykonstruovaném procesu v Brně odsouzena k 17 letům vězení a spolu s ní také představená sester boromejek Matka Vojtěcha. Matka Marta byla v roce 1960 propuštěna na amnestii a s podlomným zdravím zemřela v roce 1972 v Jiřetíně.

Během čtyřiceti let nesvobody bylo zakázáno přijímat nové řeholnice. I přes tyto obtíže do Kongregace přicházely mladé dívky, ale už ne v takovém množství jako za Matky Rosy. Kongregace postupně stárla. Sestry opouštěly svá působiště a byly soustřeďovány v Jiřetíně, kde je zastihla radostná listopadová zpráva roku 1989 o pádu diktátorského režimu. V roce 1990 nám bylo oznámeno, že máme možnost zažádat o vrácení kláštera v Rajhradě.

Ještě téhož roku jsme se přijely podívat na klášter,

kteří nám měl být vrácen. Přijetí nebylo moc vlídné, musely jsme stále čekat, nikam nás nechtěli pustit se podívat. Vojáci se nás ptali: „Chcete nás vyhodit?“ Odpověděly jsme: „Ne, jenom se chceme vrátit domů.“

Vše bylo k nepoznání a naše zděšení veliké. Za přítomnosti zástupců vojska jsme si mohly prohlédnout prostory kasáren. Chtěly jsme vidět hrob naší zakladatelky sestry Rosy, který byl v presbytáři kostela. Zavedli nás tedy do „kinosálu,“ kde jsme označily místo hrobky, momentálně v místě jeviště pod dřevěným pódiem. Na naši žádost byl hrob během několika dní zpřístupněn a ostatky Matky Rosy vyzvednuty. Byly jsme smutné z toho, v jakém stavu se poslední místo odpočinku naší Matky nacházelo. V jejím hrobě byly betonové kvádry, zbytky rozbitého oltáře, soch a suť. Mezi tím vším byly poházené ostatky zakladatelky. Za několik dní jsme ostatky důstojně přenesly a pohřbily na rajhradském hřbitově.

V roce 1992 padlo konečné slovo o návratu. Rozhodnutí vrátit se do velkého, zdevastovaného a vykradeného kláštera bylo moc těžké. Sester bylo v té době asi šedesát, většinou staré a nemocné. Jediná hnací síla byla – „vracíme se domů“. Našly se dvě sestry, které se jako první nastěhovaly do Rajhradu, aby připravily místo pro další přicházející sestry. Za pomoci mnoha dobrodinců, dobrovolníků a dělníků jsme se pustily do práce. Zařídily jsme si provizorní bydlení, kuchyňku, kapli.

Velkou posilou pro nás bylo zapálené srdce našeho duchovního otce Aloise Pekárka, který se dal hned do práce a s velkým nadšením a radostí opravoval nejen klášterní kostel, ale i zničené a prázdné chrámy lidských srdcí.

Velké a vděčné Pán Bůh zaplat' všem dobrodincům a pomocníkům! A našlo se opravdu hodně těch, kteří jakkoliv přispívali ke znovuvybudování toho, co československá armáda po čtyřicet let devastovala. Z domu modlitby a Boží chvály se udělalo skladiště, pak tam bylo vybudováno kino, na hrobě

zakladatelky bylo jeviště, z kláštera kasárna. Velká zahrada plná úrodné půdy a ovocných stromů byla totálně zdevastována, stromy vykáceny, hlína vyvezena, položeny betonové panely, vystavěna velká skladiště a garáže.

10.6.1994 na slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova za velké slávy, radosti a přítomnosti mnoha kněží a lidí byl kostel brněnským biskupem Vojtěchem Cikrlem znovu vysvěcen, a to již potřetí. Přišli mocní tohoto světa a mysleli si, že se stanou jeho „vládci,“ ale věčný je jedině Bůh. Vždyť co je z lidí, je nedokonalé a pomíjivé, ale dílo Boží je navěky.

Dodnes s pomocí Boží opravujeme klášter, obděláváme zbytky zahrady a snažíme se využít budovy, které vojáci vystavěli. Jedna z nich se proměnila pod vedením brněnské Charity na Hospic sv. Josefa, kde prožívají své poslední chvíle života nemocní v přítomnosti rodiny.

Nyní je nás tady asi čtyřicet, většinou sestřičky staré a nemocné, které svou modlitbou a obětmi jako vytrvalí dělníci pracují na Boží vinici. Také svými drobnými pracemi jsou nápomocny mladým sestrám, které se o ně starají. Některé mladé sestry pracují ve zdravotnických zařízeních, učí náboženství, navštěvují nemocné v rodinách, pomáhají starým kněžím na farách.

„Co by nás mohlo odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útlak nebo pronásledování nebo hlad nebo nebezpečí nebo zabití?“ (Řím 8,35).

text a foto sestry Těšitelky

Poutní místo Mariazell

Málokteré poutní místo na světě má tak významnou minulost. Podle tradice bylo Mariazell založeno 21. prosince 1157. Na základě vytesaného nápisu z r. 1200 nad hlavním vchodem lze pokládat toto datum za počátek stavby románské kaple. První listinná zmínka o místě zvaném „Cell“ je z roku 1243. V roce 1330 je v listině o odpustcích salcburského arcibiskupa Friedricha III. kostel Naší milé Paní v Zell zmíněn jako nejnavštěvovanější poutní místo; již roku 1344 obdrželo tržiš právo.

Významnou událostí pro Mariazell bylo udělení plnomocných odpustků papežem Bonifácem IX. r. 1399 pro týden po oktávu svátku Nanebevzetí P. Marie. To dalo podnět k pořádání kajících pobožností a procesí; tato tradice zůstala živá i po zrušení těchto odpustků a je doložena až do barokní doby.

Přiliv poutníků stále sílí. Okolo roku 1400 už zde byly dva tucty krámků s předměty pro votivní dary a o necelých sto let později už bylo Mariazell jako poutní místo známo i v okolních zemích. Poutníci z dnešního Bavorska, z Čech, Francie, Itálie, Chorvatska, Polska, Německa a Švýcarska, ale především z Rakouska a Uher hledali už tehdy pomoc u milostné Matky v Mariazell.

Po skončení protireformace zažilo Mariazell období velkého rozkvětu jako národní svatyně domu habsburského, který světoval do ochrany Mariazell nejen své vlastní osudy, ale celou zem a její obyvatele. Příklad panovnické rodiny přiměl příslušníky šlechty a měšťanstva i selské obyvatelstvo, aby putovali do Mariazell.

Gotický kostel už ovšem nemohl pojmout tak velký počet poutníků, a proto se opat Benedikt Pierin ze Sankt Lambrecht (Svatého Lambrechta) rozhodl jej rozšířit a barokně přestavět. To dalo kostelu jeho charakteristický vzhled.

Za to, že bylo Mariazell roku 1498 povýšeno na město, nevdechí své velikosti, ale svému významu jako církevní a kulturní centrum, které je známé daleko za hranicemi Rakouska.

Po pádu železné opony mohou do Mariazell volně a bez překážek přicházet i poutníci z bývalých států za železnou oponou. K necelým dvěma tisícům stálých obyvatel Mariazell tak ročně přibývá přes milion poutníků a jiných návštěvníků.

O založení místa vypráví legenda: Opat Otter z benediktinského kláštera Sankt Lambrecht poslal roku 1157 mnicha jménem Magnus do mariazellské krajiny, která byla majetkem kláštera. Tento mnich měl převzít duchovní správu místních obyvatel. S dovolením opata si směl vzít na dalekou cestu svou sošku Madony, vyřezanou z lipového dřeva. Večer 21. prosince, když už byl blízko svého cíle, mu obrovské skalisko uzavřelo cestu. Magnus hledal pomoc u Matky Boží. Tu se skála rozestoupila a uvolnila mu průchod. Když Magnus došel do cíle své cesty, připevnil sošku na kmen stromu a začal si stavět „celu“ („Zelle“), která měla sloužit jako kaple a zároveň i jako jeho obydlí. „Maria v cele“ (Zelle) pak dala tomu místu jméno. Soška P. Marie z Mariazell se stala významnou milostnou soškou, která je dodnes uctívána jako Magna Mater Austriae, Velká Matka Rakouska, a jako Matka slovanských národů a Velká Paní Maďarů.

Prvními významnými poutníky byli moravský markrabě Jindřich a jeho choť, kteří se na pouť do Mariazell vydali na pokyn sv. Václava a byli zde uzdraveni z těžkého onemocnění dnou. Jako dík za toto uzdravení nechal markrabě roku 1200 postavit kolem původní cely (Zelle) románskou kapli.

Stavba gotického kostela je úzce spjata s osobou uherského krále Ludvíka I. Ten roku 1365 porazil ve jménu Matky Boží nepřátelskou jízdu a věnoval vzácný obraz Madony, který je dodnes uctíván -především maďarskými poutníky - na oltáři v klenotnici. Z gotické stavby se dochovala střední věž a barokně přetvořená chrámová loď.

Katolicismus 17. století, po protireformaci posílený, a barokní lidová zbožnost způsobily mohutnější příliv poutníků. Opat Benedikt Pierin ze Sankt Lambrechtu proto začal za podpory císaře Ferdinanda III. s přestavbou starého kostela a přístavbou podle plánů klášterního stavitele Domenico Sciassia.

Rozšířená barokní stavba vznikla během padesáti let od roku 1644 za opatů Benedikta Pierina a Franze von Kaltenhausen. Čtyři páry holých pilířů gotické halové stavby byly obloženy a klenba byla vyzdobena štukami a malbami. Ke stavbě, původně trojloďní, bylo mezi opěrnými pilíři přistavěno po pěti postranních kaplích s emporami a zdi lodí byly probourány.

Pomocí velkých oken na emporách docílil Sciassia dopad světla do vnitřního prostoru, čímž význačně zvýšil působivost stavby.

Východní gotický chór musel být roku 1654 zcela odstraněn, aby se uvolnilo místo pro barokní přístavbu. Hlavní loď byla plochou kopulí spojena s vedlejšími loděmi a kaplemi. Na dynamickou podlouhle oválnou kopuli jsou mistrovsky napojeny obě sakristie, vedlejší prostory a presbytář. Vystupující stavba sakristií dala půdorysu kostela podobu kříže. Kůr je poněkud užší než střední loď a je pravouhlý, takže stavba má ploché zakončení.

Prodloužením lodi na východ vytvořil Domenico Sciassia velkorysý prostor, který může pojmut množství poutníků. Štuky a fresky spojují všechny části prostoru a zastírají dojem původní gotické haly s hruškovitě profilovanými žebry křížové klenby. Gotická hala je 42 m dlouhá, 20 m široká a 19 m vysoká. Celková délka kostela je 84 m a šířka 30 m.

Domenico Sciassia zemřel roku 1679 v Mariazell, čtyři roky před dokončením svého díla. Byl pohřben v kryptě pod jižní postranní lodí. Barokní přestavba byla završena posvěcením (konsekrací) hlavního oltáře dne 31. srpna 1704. Světitelem byl opat Franz von Kaltenhausen ze Sankt Lambrecht.

Těžkou ranou pro Mariazell bylo zrušení mateřského kláštera Sankt Lambrecht v letech 1786 až 1802. Mariazell také nebylo ušetřeno státem organizovaných sběrů stříbra, např. při financování francouzských válek kolem r. 1800. Vzácné umělecké poklady byly roztaveny. V první světové válce padla za oběť dokonce i měděná krytina kopule.

Při obrovském požáru roku 1827 byla zcela zničena střecha kostela a helmice věží, zvony se roztavily. Vnitřek kostela byl však z velké části ušetřen. Na odstranění škod přispěla celá monarchie. V roce 1907 byl kostel povýšen na basiliku minor a roku 1908 následovala korunní milostné sošky papežským nunciem.

Pouť do Mariazell pokračují bez přerušení. Mariazell patří i dnes k největším poutním místům ve střední Evropě.

Drahé děti,

jistě jste si všimly, že od Velikonoc v kostele blízko oltáře svítí při mši svatě veliká svíce, větší než všechny ostatní. Je na ní letopočet 2004. Také kříž s pěti pozlacenými kuličkami, které nám připomínají rány Pána Ježíše od hřebů v rukou a nohou a od kopí v srdci. A ještě dvě zvláštní písmena, která znamenají začátek a konec, protože Pán Ježíš je na začátku i na konci všeho, co se děje ve světě.

Světlo, které ani smrt nemůže uhasit

Tato svíce svítí při mši svatě od Velikonoc až do Sslání Ducha Svatého, které připadá na padesátý den od Zmrtvýchvstání Pána Ježíše. Letos to bude 30. května.

Po celý rok se rozsvěcuje při křtech. Na svůj křest se většina z Vás nepamatuje, protože jste byli ještě moc malí. Ale kdo jste později viděli křest v kostele, viděli jste také, jak kněz nebo jáhen dává pokřtěnému bílý pláštíček a potom svíci, která se zapaluje od této veliké velikonoční svíce.

Při křtu se člověk stává dítětem Božím, jeho duše je po křtu čistá a krásná.

Pán Ježíš vyprávěl podobenství o svatební hostině, na které mohli být jen ti, kdo měli krásné svatební

šaty, které každý host dostal.

Přišel tam i člověk, který si je nevezl a sedl si tam v nějakých špinavých a otrhaných. Toho vyvedli ven a vystrčili ho do tmy.

Ta hostina znamená věčnou radost v nebeském domově a ty svatební šaty znamenají krásnou čistou duši. To nám připomíná ten bílý pláštíček po křtu.

Jiné podobenství vyprávěl Pán Ježíš zase o svatební slavnosti, na kterou přišlo deset panen, družiček. Měly lampiony s olejovými lampičkami, které svítí podobně jako svíčka. Ale pět těch panen bylo nedbalých a hloupých, nevezly si s sebou olej, a tak jim lampy za chvíli zhasly. Odešly tedy shánět olej. Mezitím ale začala slavnostní hostina. Těch pět moudrých panen, které měly dost oleje a lampy jim krásně svítily, vešlo dovnitř. Když

přišly potom pozdě ty nemoudré, už dovnitř nemohly.

To světlo lampy zase znamená krásu čisté duše Božího dítěte. Jako by v srdci zářilo krásné světlo. Proto pokřtěný dostává hořící svíci.

Ovšem může se stát, že svatební šaty jsou pošpiněné. Nebo že světlo je jako reflektory u auta, které jsou zastříkané blátem a svítí špatně. Ta špína, to bláto jsou hříchy. Kdyby někdo udělal velký, těžký hřích, je to jako by ty svatební šaty úplně zničil anebo jako kdyby auto narazilo do zdi a reflektory by se rozbily, takže by vůbec nemohly svítit.

Ale Pán Bůh nás má velice rád, a proto ve svátosti smíření, kterou Vy větší už znáte, chce to všechno odpustit, abychom zase měli krásné a čisté svatební šaty, aby světlo v našich srdcích zase jasně svítilo.

Mimo křest se ta velká velikonoční svíce rozsvěcuje také při pohřbu. Jestliže svítí v duši, svítí dál i po smrti.

Takový člověk je jako ty moudré panny s hořícími lampami nebo jako ti hosté v krásných svatebních šatech a otevírá se před

ním vstup do věčného nebeského domova.

Teď v květnu celá Boží rodina, církev, zvláště radostně oslavuje Pannu Marii, konají se májové pobožnosti v kostelech nebo

u kapliček vyzdobených květinami, zpívají se krásné písně. Panna Maria nám tak ráda pomáhá, aby Boží světlo zářilo v našich duších „nyní i v hodinu smrti naší“.

Všechny Vás srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Ukradené milosrdenství

Druhá velikonoční neděle – Neděle Božího milosrdenství, je výbornou příležitostí k poznání pravdy o dobrotě Pána Ježíše a k navázání trvalého přátelství s ním.

To udělala naše Anežka, která byla Ježíšovým milosrdenstvím tak oslovena, že se rozhodla polepšit svůj život. Často přijímala Pána Ježíše ve Svatém přijímání, modlila se a snažila se být k všem laskavá. Byla šťastná, zamilovaná do Ježíše a všude chodila s Deníčkem sestry Faustyny, ve kterém si často četla o Božím milosrdenství. Velmi bedlivě si ho hlídala, dokonce si ho podepsala a uvedla i celou svou adresu, ale nepředpokládala, že by se jí někdy ztratil.

„Nosím ho s sebou všude, i do školy,“ chlubila se. Jednou seděla v parku a četla si v Deníčku. Když si všimla jedné starší paní, jak bezradně hledá své brýle, které jí asi spadly někde do trávy, rozhodla se jí pomoci. Schovala Deníček do igelitky a šla hledat. Po několika minutách se ztracené brýle našly a Anežka se spokojeně vracela na svou lavičku. Ještě chvíli se radovala, že mohla pomoci, když si všimla, že její Deníček je pryč. Marně ho hledala všude možně kolem lavičky. Prostě igelitku s jejím pokladem někdo ukradl.

Anežka byla rozčilená a nešťastná. Měla tam své poznámky, některá místa podtržená... Nakonec se smutná, ale i pobouřená vrátila domů. Uzavřela se a nechtěla s nikým mluvit. Přemýšlela, že něco takového se přece nedá odpustit. V koutku duše doufala, že se k ní Deníček vrátí, vždýť byl podepsaný, ale s každým uplynulým dnem ji naděje opouštěla. Stále přemýšlela o tom, proč se jí to stalo, proč zrovna jí. Myšlenku na odpuštění zavr-

hovala okamžitě, jak se objevila, přece to se nedá odpustit.

Minuly týdny a Anežka již neměla žádnou naději, ani na to nemyslela. Najednou pošta doručila pro Anežku nějaký balíček.

Co by to mohlo být? Z překvapení a zvědavosti se jí zvýšil i srdeční tep. Že by přece...!? Ano, byl to Deníček. Její poklad. Anežka si oddechla, ale z knížky vypadl ještě nějaký dopis. Byl to dopis od zloděje. Rozrušeně ho začala rychle číst: „Jmenuji se Pavel. Před několika týdny jsem Ti ukradl tvou igelitku, protože jsem si myslel, že je v ní něco cenného. Byl jsem však zklamán, že to byla jen knížka. Rozčilený jsem se rozhlížel po dalším lupu. Jednou jsem ji však ze zvědavosti otevřel a... už jsem ji nemohl zavřít. Ježíšova slova o Božím milosrdenství, o jeho lásce k hříšníkům a o jejich výsadách v Jeho Božském Srdci mnou otřásl. Jak dobrý je Bůh! Poprvé od delší doby jsem měl slzy v očích. Rozhodl jsem se skončit se zlem a obrátit se k milosrdnému Spasiteli, z čehož se velice těším. O Božím milosrdenství se budu snažit mluvit mezi lidmi mně podobnými. A Tobě, milá Anežko, se moc omlouvám a prosím o prominutí. Vynahradím Ti to modlitbou a pokáním. Ježíši, důvěruji Ti! Vděčný Pavel.“

Anežka červená ve tváři rychle odběhla do svého pokoje, kde se před obrazem Pána Ježíše Milosrdného rozplakala. Uvědomila si, že jednala špatně, když svému zloději nechtěla odpustit, když nedůvěřovala Pánu Ježíši, který dopustil onu krádež, aby zachránil bídnou duši hříšníka. Slíbila Spasiteli, že Mu již bude stále důvěřovat.

Poděkování

Děkuji za vyslyšení prosby za zdárné ukončení VŠ mé vnučky a za Boží pomoc a ochranu.

Marie z Opavska

Plním slib, který jsem dala Matce Boží, že jí veřejně poděkuji, když jsem šla na operaci hlavy. Panno Maria, děkuji Ti za uzdravení mé i mého vnuka.

Vděčná Anna H.

Chtěla bych splnit svůj slib Panně Marii, veřejně jí poděkovat. Vloni o prázdninách náš dvacetiletý syn onemocněl. Přišly velké teploty, mírné bolesti hlavy, myslela jsem si, že má letní chřipku, ale protože teploty neodcházely, navštívili jsme našeho lékaře, kde jsme mu mimo jiné sdělili, že syn měl klíště. Odběry krve na onemocnění klíštětem nic nenaznačovaly, zato měl stav bílých krvinek o 2/3 nižší, než je normální. Ihned byly odběry vzorků z prsní kosti, hospitalizace s podezřením na rakovinu krve. Těch pět dnů proseb v úzkosti znají maminky mnoha dětí, než dostanou výsledek vzorků. Po pěti dnech nám syna dali domů, že nevědí, co mu je, protože krevní testy jsou tak z 50% dobré, ale je nutnost je pravidelně sledovat. Dva dny byl syn doma, přišly znovu vysoké teploty, velké bolesti hlavy a odvoz do nemocnice na infekční oddělení. Tam po „lumbálce“ potvrdili infekční zápal mozkových blan. Prosila jsem Pannu Marii, Pražské Jezulátko a svého milého světce sv. Antonína za uzdravení bez následků, ale zároveň jsem nesmírně děkovala, že to byl „jen“ zápal mozkových blan.

Děkuji Ti, Maria, za všechno, za to dobré i za kříže, kterých se nám dostává v životě, abychom si s Tebou stále udržovali ten nejbližší stav.

Ludmila z Vysochiny

Před 2 roky vezl můj manžel našeho syna na kole a vybourali se. Synovi se naštěstí téměř nic nestalo, měl jen rozseklé obočí, ale manžel měl několikrát zlomenou dolní a horní čelist. Moc jsem se o něho bála a modlila se růženec za jeho uzdravení, když byl v nemocnici. Teď už je úplně zdravý. V době

jeho pracovní neschopnosti se ale bohužel objevil další zdravotní problém, který však společně a s pomocí Panny Marie už skoro jeden rok překonáváme.

Chtěla bych Panně Marii poděkovat za vyslyšení našich proseb a zároveň si vyprosit pomoc od problémů v mém zaměstnání a ochranu naší rodiny.

Ludmila Blahušová

Z celého srdce i duše děkuji Pánu Ježíši a Panně Marii za naši ochranu a pomoc. Manžel má už pět let rakovinu, dcerka už 18 roků po mozkové příhodě leží, já jsem po pěti mrtvičkách, jednom přechozeném infarktu, obou vyměněných kolenech a průduškovém astmatu.

Děkuji a prosím za to, abych měla aspoň trochu zdraví a síly a mohla jako dosud se o oba postarat. Prosím za dcerku, aby neměla takové bolesti břicha a v hlavě. Matičko Boží, slituj se a pomoz.

Marie z Jihlavy

Před třemi lety můj muž velice těžce onemocněl. Začalo to srdeční zástavou. Po dlouhém oživování se podařilo srdce probudit. Ještě téže noci se však dostavila plicní embolie a zhoršila se cukrovka. Zdálo se, že je vše ztraceno. Při první návštěvě jsem mu vložila pod polštář zázračnou medailku s pevnou vírou. Řekla jsem o tom ošetřující sestřičce. Když jsem přišla druhý den, byla medailka zavěšena nad jeho hlavou. Byla jsem přesvědčena, že Matka Boží stojí u lůžka. Po deseti dnech jej navštívil pan farář se svátostí nemocných, i když muž nemluvil, protože měl voperovanou dýchací trubici. Podle očí jsme já i kněz viděli, že je šťasten. Pan farář požeňnal nám oběma a všem, kteří mu prokazovali službu a pronesl krásná slova: „Od této chvíle se začnete uzdravovat.“ A stalo se. Skončil stav beznaděje. V těžké životní situaci jsem prožila nesmírnou radost.

Muž byl s malými přestávkami téměř celý rok v nemocnici. Všude, kam byl převezen, jej Matka Boží provázela a vždy ukázala sílu a moc své přímluvy.

Matko Boží, od mládí nás vedeš, až do pozdního stáří nás neopouštěj.

Vděční Z. a L.

Slibila jsem Panně Marii, že jí veřejně poděkuji za vyslyšení mých naléhavých potřeb. Můj tatínek trpí duševní poruchou a odmítá se léčit. Jistě si každý dovede představit, že když přijde jeho chvíle

ka, je to pro maminku a nás - jeho tři děti, mnohdy neúnosné. Ne, ještě se mi nepodařilo vymodlit mu zdraví, nebo aby se začal léčit, ale na přímluvu Panny Marie jsem po mnoha, ale opravdu mnoha letech, měli pěkné Vánoce. A dále do poslední chvíle to vypadalo, že tatínek ani nepůjde sestře na svatbu, a ráno v den svatby bylo vše v pořádku.

Díky z celého srdce, Panno Maria, za tyto krásné dny prožité s rodinou.

Vděčná čtenářka V. Nováková z Moravy

Byli jsme s dcerou a zetěm domluveni, že pojedeme do Rakouska. Bylo dohodnuto, že pro nás přijedou v tolik a tolik hodin, abychom byli připraveni. Už dávno uplynula doba, kdy jsme měli odjet, a my čekali a byli jsme již nervózní, co se mohlo přihodit. Dcerka vždycky sedí na předním sedadle vedle řidiče. Nikdy, co k nám jezdí celá ta léta, se nepřipoutávala, až teď v polovině cesty, před větší křižovatkou ji z ničeho nic napadlo se připoutat. (Sama, když o tom vyprávěla nevěděla, co ji k tomu přimělo.) Na křižovatce pět minut poté, co se připoutala, došlo ke střetu dvou aut, a to čelním nárazem tam, kde dcera seděla. Ona sama, ač nevěřící (k mé veliké lítosti), řekla: „Kdybych nebyla připoutána, už bych tady nebyla.“

Ona si to vysvětlit nedovede, je to pro ni záhada, ale já jsem velkou ctitelkou Panny Marie a věřím, že to bylo Její dílo. Za to Jí velmi děkuji.

Božena Suchá

Ráda bych touto cestou poděkovala Bohu, Panně Marii, sv. Zdislavě, sv. Norbertovi, sv. Gerardu Majellovi a sv. Judovi Tadeášovi za narození krásného zdravého chlapečka.

K předminulým Vánocům jsem dostala dar, který jsem prvních pár měsíců nedokázala úplně zcela brát jako požehnání a štěstí. Bylo mi 39 let pryč, posledních pár let jsem byla neustále nemocná, stěžl jsem zvládala domácnost a výchovu staršího syna. Trápila jsem se svojí zodpovědností a poslušností vůči lékařům a těžko se smířovala s tím, že syn bude vyrůstat sám. Když už jsem se s tím konečně vyrovnala, přišlo „radostné“ zjištění. První měsíce jsem zcela zklamala, o pocitech radosti nemohu mluvit, v bezesných nocích jsem si přehrávala všechny možné i nemožné katastrofické scénáře. Jak měsíce plynuly a těhotenství bylo od kontroly ke kontrole bez problémů, výkonná jsem byla víc

jak před těhotenstvím a lékaři vzali bez útoků moje odmítnutí vzorku plodové vody, jsem se postupně uklidňovala a víc věřila. Hlavně asi díky té veškeré podpoře, které se mi dostávalo v mém okolí.

Chci proto poděkovat všem za modlitby a povzbuzující slova (sestřičkám z Doksan, rodině, přátelům). A tak se týden po termínu, sice císařským řezem, ale bez komplikací, narodilo naše miminko.

Přestože můj zdravotní stav „najel do starých kolejí“ a někdy je to hodně náročné, jsem Bohu moc vděčná. V tom maličkém k nám přišlo velké požehnání, mnoho radosti a obohacení. Všem v podobné situaci bych chtěla říci, aby se nebáli, plně se odevzdali Boží vůli a modlili se.

Prosím o další pomoc a ochranu a hlavně za dar zdraví pro celou rodinu a pro sebe, abych měla sílu syny dobře vychovat.

čtenářka z Vysočiny

Chtěli bychom poděkovat Pánu Bohu a Neposkvrněné Panně Marii za uzdravení našeho pětiletého syna Vojtiška. Hned po Novém roce byl u něho zjištěn těžký zápal plic a jelikož má poruchu imunity, byl hospitalizován až v Ostravě. Měl silně stlačenou plíci litrem tekutiny. Prosili jsem Neposkvrněnou Pannu Marii za jeho uzdravení. Po více než měsíci pobytu v nemocnici se nám Vojtišek uzdravil.

Vděční Jan a Veronika Žitkovičovi

Chtěla bych poděkovat naší Neposkvrněné Matičce, že mi pomohla v těžkých situacích

Dovoluji si též poprosit za uzdravení syna, který má malé děti a hrozí mu zlá nemoc (nevléčitelná). Zároveň prosím o modlitbu za zemřelého syna, který byl rytířem Neposkvrněné, dlouho upoutaný na lůžko a invalidní vozík. Denně se k Matičce modlil a dokud se mohl pohybovat, vykonal prosebnou pout' za navrácení zdraví k Panně Marii do Lurd. Každoročně jsme ho vozili na sv. Hostýn, i na vozíku. Pán Bůh si ho vzal k sobě místo uzdravení. Jeho vůle byla jiná než naše. Prosím moc o modlitby za jeho duši, za všechny děti a vnoučata, aby je Pán Bůh uchránil takových zlých nemocí a aby ze všech vyrostli dobří křesťané, se kterými se jednou sejdeme v mateřské náruči naší Nebeské Maminky. Za všechny modlitby Pán Bůh zaplať.

čtenářka z Vysočiny

Chtěla bych touto cestou poděkovat Panně Marii za ochranu našeho vnuka. Při sportovním utkání

si poranil hlavu. Pátého ledna ho v olomoucké nemocnici operovali. Nebyla to lehká operace, trvala asi šest hodin. Celý den jsem se vroucně modlila a prosila Pána Boha, aby pozhledl ruce lékařům, kteří ho budou operovat. Má prosba byla vyslyšena a vše proběhlo bez komplikací. Chlapec nemá žádné následky a lékaři tvrdí, že může ve sportování pokračovat.

Před pěti lety odjížděl do USA. Dala jsem mu obrázek Panny Marie Hostýnské, byl s ním v mnoha zemích. Stále ho nosí v peněžence. Já pevně věřím, že Panna Maria nad ním drží ochranou ruku.

Panno Maria, Matičko naše dobrotivá, z celého srdce Ti děkujeme. Moc Tě prosíme, neopouštěj nás a doveď nás všechny k Pánu Ježíši.

Vděčná babička Marie, Zlín

Naše dcera od útlého dětství trpěla nemocí ledvin, měla často vysoké horečky a zimnici. Po jednom těžkém průběhu, kdy horečky vystoupily až na 40,4 °C a neklesaly, nařídil doktor okamžitou hospitalizaci v nemocnici, aby zjistili skutečnou příčinu nemoci. Zjištěná příčina po vyšetření - vracení moče zpět do ledvin v pokročilém stádiu, které mělo za následek infekci.

Léčba spočívala v denní dávce antibiotik. Při jejich vysazení se okamžitě vrátily všechny potíže. Byli jsme objednaní do Olomouce na další vyšetření a případnou operaci. Byla postní doba a v naší farnosti probíhaly misie. Šla jsem s dcerou na večerní misijní promluvu a mši svatou, která byla obětována i za nemocné. V průběhu promluvy kněz řekl: „Jestli je to Boží vůle, ať se někdo uzdraví.“

Po velikonočním pondělí jsme odvezli dceru do olomoucké nemocnice na další vyšetření a případnou operaci. Za tři dny, při návštěvě dcery, nám doktor sdělil, že dcera je naprosto zdravá, moč se nevrací, můžete vysadit antibiotika. Nemohli jsme tomu uvěřit. Až teď, s odstupem roku, můžeme říct, že se nemoc nevrátila a Boží vůle skrze kněze při misijích byla, aby se naše dcera uzdravila.

Děkujeme Bože.

rodina Borova

Dne 4. září nám neter oznámila, že její dcerku, 13 letou Klárku, odvezli do Dětské nemocnice v Brně. Diagnóza - zhoubný nádor na mozku. Naše myšlenky se nesly k Panně Marii a Ježímu synu. Do modlitby

by jsme zapojili všechny známé a naše společenství, včetně řeholních sester.

V pondělí 8. září, na svátek Narození Panny Marie, byla naše Klárka operována. Předpoklad byl, že operace potrvá šest hodin a v nemocnici bude nejméně dokonce října. Operoval ji věřící pan doktor, který prosil o modlitby i za sebe v době operace. Operace trvala jen tři hodiny a za tři týdny mohla Klárka opustit nemocnici a dnes již chodí do školy. Díky Tobě, Panno Maria, a Tvému Synu za tento a všechny zázraky.

Helena Koudelková, Brno

Plním slub verejne podakovať za vypočuté prosby, Pánu Ježíši, Panno Márii a sv. Jozefovi. Kedy moja neter čakala druhé dieťa, tak pri lekárskej prehliadke jej zistili nález na deložnom čipku. Bola odoslaná na špeciálne vyšetrenie do Bratislavy a tam zistili nález pozitívny - rakovina. Lekár doporučoval prerušenie tehotenstva. Boli sme z toho zúfalý, lenže keď sa neter tak tešila na dieťa, tak sme sa rozhodli to všetko odovzdať do Božej vôle. Začali sme sa modliť ruženec, deviatnik k Matke Ustavičnej Pomoci a k sv. Jozefovi. Tiež bola odslúžená sv. omša za zdravie a šťastný pôrod. Termín bol 19.3.2003, lenže nastali menšie komplikácie a po 2 dňoch sa rozhodli urobiť cisársky rez. Takže 21.3.2003 sa narodila zdravá Míriam. Po mesiaci po pôrode začali znovu zdravotné problémy a neter musela byť operovaná. Teraz to už bude 21.3.2004 rok, čo sa všetci tešíme v kruhu rodiny. Zázraky sa stále dejú. Milosrdný Boh vyslyší každého, kto prosí úprimným srdcom.

Ďakujeme ti, Bože, za všetko, čo z Tvojej štedrosti prijímame, i Tebe Matička naše za ochranu celé rodiny.

E. K., Zbyslavice

Svou vděčnost vyjadřují také: Ludmila Ulrichová, E. Nováková, Daniela Gamrot, Marie Kutálková, Věrka Nakládalová, Anna Gorošáková, Marie Rehlichová, Marie Weczerková, Ludmila Bartoníková, Petr Puchta, Růžena Rytířová, A. Džurinová, F. Zichová, čtenářka Jarmila.

O modlitbu prosí: Terezia Křenková, Josefa Hružová, Marie Schramm, Aloisie Sikorová, Nada Mátlová, E. Procházková, Marie Zemčíková.

ZPRÁVY

▲ **Sestry minoritky zvou** všechny mladé na prázdninový týden prožitý více s Pánem, ve společenství s knězem, sestrami a dalšími mladými, kteří také chtějí „zajet na hlubinu“ svého nitra.

Kdy: od 15.8. do 21.8. Kde: Grun – na chalupě bratří františkánů (u Moravské Třebové). S sebou: Písmo svaté, tužku, papír, Hosanu, spacák, karimatku, přezůvky, dobré boty a oblečení do přírody, osobní potřeby, příspěvek na jídlo a bydlení 750,-Kč a hlavně otevřené srdce.

Příhlášky do 30. 6. 2004 na adrese: Divadelní 6, 760 01 Zlín, tel.: 577 437 536, 608 819 319.

▲ **Sestry karmelitánky srdečně zvou** děvčata od 18 do 25 let na duchovní cvičení, která se skutečně ve dnech 28.6.-2.7.2004 u klášteře sester ve Zlíně-Štípe. Kontakt: Sestry Karmelitánky, Mariánské nám. 56, 76314 Zlín-Štípa, tel.: 577 914 262, e-mail: karmel@volny.cz.

▲ **Novinky v antikoncepci.** Občanské sdružení CENAP pořádá v Brně dne 25.5.2004 (10:00-12:30) doškolovací seminář na téma: Novinky v antikoncepci. Přednášky vede MUDr. Ludmila Lázníčková. Příspěvek na seminář činí 100Kč. Bližší informace: Poradna pro ženy a dívky, Hybešova 40, tel.: 543 254 891, 543 331 471 e-mail: cenap@volny.cz

▲ **Na památku Gibsonova filmu.** Italské městečko Matera, v němž byl natočen proslulý film Mela Gibsona „Umučení Ježíše Krista“, který nejlépe ukazuje, jaká byla cena za naše vykoupění, bude mít od tohoto roku stálou křížovou cestu jako památku na tuto událost. Autorem zobrazení je kněz-pasionista Tito Annodi.

Gošć Niedzielny 16/2004

▲ **Objektivní film o Piu XII.** Ocenění si zaslouží televize Prima za uvedení amerického filmu „Šarlatový a černý“. Pojednává o irském monsignoru O'Flahertym, vatikánském hodnostáři, který s nasazením vlastního života pomáhal Židům, uprchlým válečným zajatcům, a vůbec všem pronásledovaným hitlerovskými okupanty Říma. Ve velmi pěkném světle je zde vylíčen i papež Pius XII., který tyto akce, budící nenávisť nacistů, plně podporuje a dává mons. Flahertymu k tomu své pozhěnnání. Takové pravdivé ztvárnění role Pia XII. není samozřejmostí, proto by si katolíci tuto příležitost, pokud se někde naskytne, neměli nechat ujít.

-rm-

▲ **Papež nejvlivnějším mužem Evropy.** Deník „Financial Times“ označil papeže Jana Pavla II. za nejvlivnějšího muže Evropy v uplynulých 25 letech. Vyplývalo to z průzkumu, v němž bylo dotazováno více než 40 tisíc osob.

Na dalších pomyslných přičkách následuje hlavu katolické církve poslední sovětský státní a stranický šéf Michail Gorbačov a bývalá britská ministerská předsedkyně Margaret Thatcherová.

TS ČBK

▲ **Japonský „Římský triptych“.** Svazek básní „Římský triptych“ Jana Pavla II. bude brzy vydán rovněž v japonštině. Jedná se již o 19. překlad této útlé knížky, která obsahuje tři dlouhé básně papeže Jana Pavla II. V současné době je nejuspěšnějším vydání v polštině, které vyšlo v nákladu zhruba 600 tisíc výtisků.

Ostatní vydání - např. anglické, francouzské, německé, italské, španělské, baskické, katalánské i v půl tučtu východoevropských jazyků - dosáhla vždy nákladu ve výši několika desítek tisíc kusů. O dosavadním celkovém nákladu nepublikoval Vatikán žádné údaje. Podle odhadů však mohl dosáhnout přibližně jednoho milionu výtisků.

TS ČBK

▲ **Většina Němců věří v existenci Boha.** 86 % mužů a 78 % žen se ve Spolkové republice Německo přihlásilo k víře v existenci Boha. Výsledky průzkumu zveřejnil časopis „Laura“ v Hamburгу. Víra a navštěvování kostela ovšem pro většinu dotázaných spolu nutně nesouvisí. 71 % mužů a 67 % žen uvedlo, že kostel navštěvují jen zřídka. Institut „Gewis“ oslovil v průzkumu 1065 žen a mužů ve věku 16 až 65 let.

TS ČBK

▲ **Opera o katolíkovi, který se vzepřel Hitlerovi.** Dne 27.3. t.r. se ve Stavovském divadle v Praze konala světová premiéra opery „Mysterium fidei“ brněnského skladatele Pavla Smutného na motivy života a smrti hornorakouského sedláka Franze Jägerstättera.

Franz Jägerstätter nesouhlasil s připojením Rakouska k tzv. Velkoněmecké říši a v roce 1940 odmítl narukovat k Wehrmachtu. Byl totiž přesvědčen, že útočná válka vedená Hitlerem je v příkrém kontrastu k požadavkům evangelia, a proto by svoji účast ve válce považoval za zradu Ježíše Krista. V tomto přesvědčení setrval až do své popravy v Berlíně v roce 1943.

podle TS ČBK

▲ **50 let papežského výboru historických věd.** 16. dubna v Římě proběhly oslavy 50. výročí založení Papežského výboru historických věd. Jak došlo k založení Papežského výboru historických věd se zeptal Giovanni Peduto předsedy výboru prof. Waltera Brandmüllera:

„Poté co papež Lev XIII. otevřel Vatikánské archivy a knihovny badatelům, vyvstala potřeba založit při Svatém Stolci instituci, která by podporovala historická studia na základě důležitých dokumentace, která byla zpřístupněna výzkumu. Proto nejprve vznikla kardinálská komise. Papež Pius XII. pak tuto komisi transformoval na Výbor složený z profesionálních historiků v rámci Mezinárodní komise historických věd. Úkolem výboru je reprezentovat Svatý stolec v mezinárodních vědeckých institucích. Členové výboru jsou vědci a badatelé mezinárodního významu. V současné době je jich kolem třiceti.“ - uvedl pro vatikánský rozhlas předseda Papežského výboru historických věd prof. Brandmüller.

RaVat 15.4.2004

OBSAH

Maria	1
Ze života svatého Františka z Assisi	2
Františkánská pouť na Cvilíně 14. srpna 2004	4
Pán života byl mrtvý, ale nyní žije a vítězí	5
Duch Svátý a Maria	6
Litanie k Duchu Svatému	8
Velikonoční zamyšlení	9
Mohou katolíci a protestanti slavit společně Eucharistii	10
Miroslav Gabriel Částek a divadlo jednoho herce	12
K výročí narození Františka Sušila	15
Pochod pro život 2004	16
Budme solí země	17
A pak že dneska neexistují	19
Katechismus a křest	20
Když končí mateřská dovolená	21
Pohnuté dějiny sester Těšitelek z Rajhradu u Brna	21
Poutní místo Mariazell	24
Světlo, které ani smrt nemůže uhasit	26
Ukradené milosrdenství	27
Poděkování	28
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 3/2004, ročník XIII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadpisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1 výtisk. Předplatné na rok 2004: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz ;tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s našim časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a taktó umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz
a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

Radio PROGLAS - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

2. – 6. července 2004 na Cvilíně u Krnova

FRANTIŠKÁNSKÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

(8. FSM)

Ohlasy z loňska...

* Bylo to super. Pro mě je to takový benzín, aby můj duchovní motor šlapal dál. Moc vám děkuji, za vaši obětavost a lásku. Díky!

* Udělali jste to moc hezky. Všechno tak akorát – skupinky, přednášky, že jsem neměla otláčený zadek, hry. Ta křížová cesta – bezva nápad. Ale příští rok víc zpívat hymny, protože jsem se je nestačila naučit. Je tu tak krásně, takový klid, krásná příroda. Přeji plno krásných nápadů do dalších let. Bylo to tu super! Ahoj!

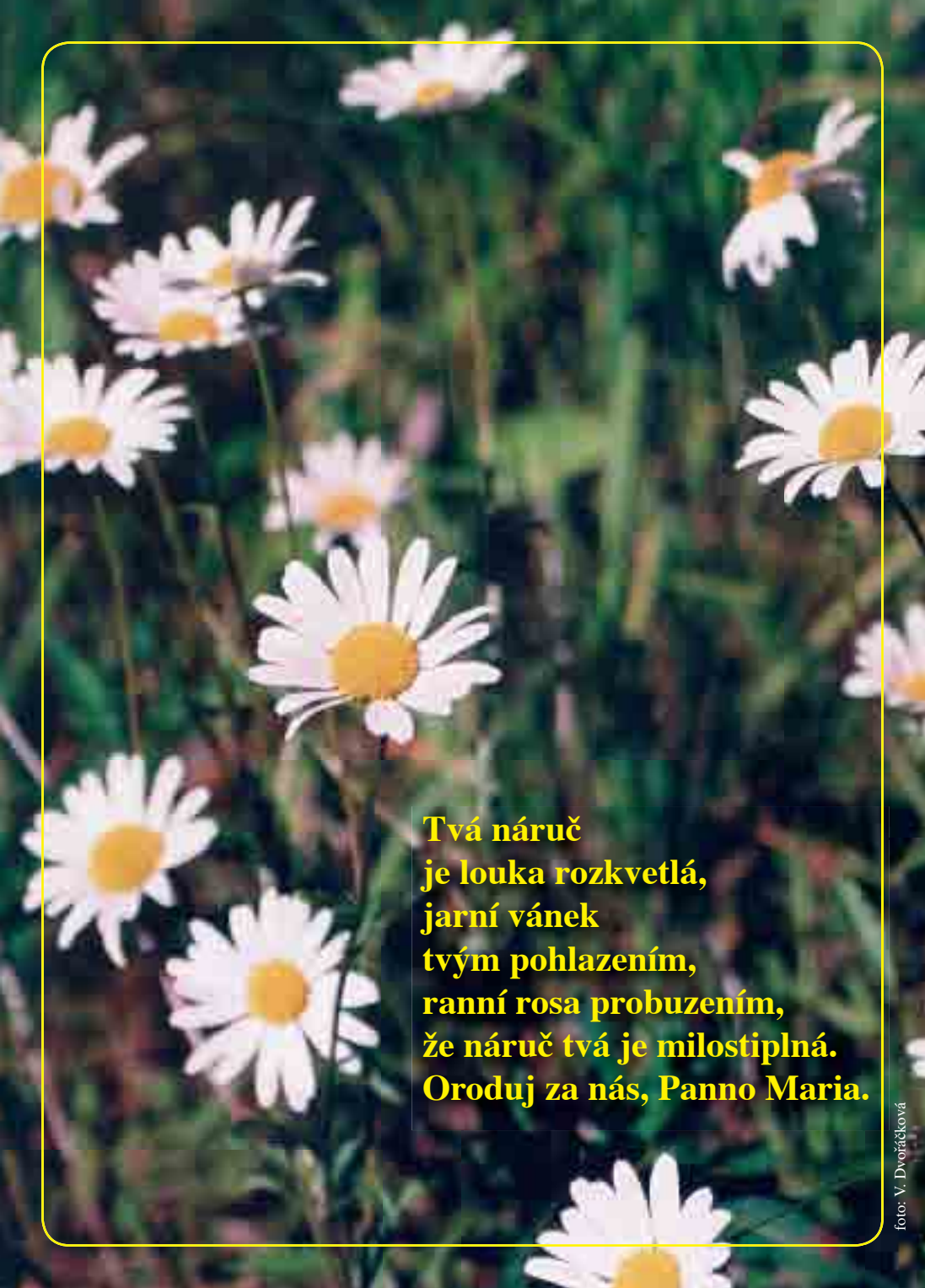
* Chtěla bych poděkovat všem účastníkům a organizátorům za to, že jsem mohla díky nim

pocítit Boží dotek. Těch několik tady prožitých dnů bylo prostě super, byl to jakýsi záchranný kruh, který jsem potřebovala.

* Díky, ani si neumíte představit, jako moc jste mi pomohli! Skrze Vás ke mně promlouval Pán! Dík, že jsem tu mohla být s Vámi.

**Kontakt: o. Leszek
Konvent minoritů v Opavě,
Masarykova 39, 746 01 Opava,
tel.: 553 712 807,
e-mail: fsm.evilin@centrum.cz,
příhlášky do 25.6.2004.**

**Tvá náruč
je louka rozkvetlá,
jarní vánek
tvým pohlazením,
ranní rosa probuzením,
že náruč tvá je milostiplná.
Oroduj za nás, Panno Maria.**